

57

The Presidential

1948- February

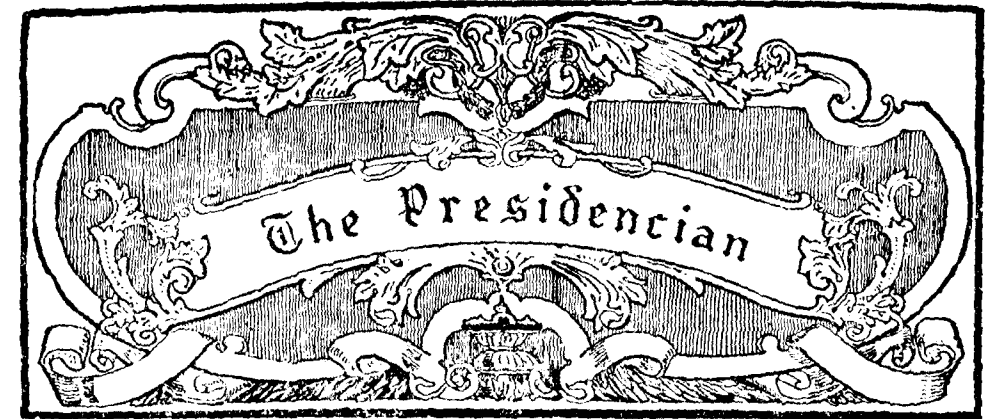
VOL-7, NO-1

T45, 1, 2111, N41

N48-7-1

9.234.8

VOL. VII No. 1

FEBRUARY 1948

Contents

	PAGE
Gandhiji—A World Leader ... <i>Dr. John Haynes Holmes</i>	1
To the National Flag ... <i>C. M. C.</i>	7
Reflections on Indian Independence ... <i>T. V. Madhav</i>	8
The Indian Constitution on the Anvil ... <i>M. Joseph Raj</i>	9
The Wanderings of Ulysses ... <i>S. V. Krishnan</i>	13
August 15 ... <i>P. Bhaskaran Unni</i>	16
Free India and World Peace ... <i>T. V. Vasanta</i>	19
Independent Interviews ... <i>K. S. Ramaswami</i>	21
Doctor Doom ... <i>S. Venkatesan</i>	23
Coffee ... "	25
Alice in Blunderland ... <i>K. V. Ramanathan</i>	27
Meera ... <i>P. K. K. Menon</i>	29
Novel-Writing—A Prospectus ... <i>K. R. Narayanaswami</i>	32
Covering College ... <i>P. G. A.</i>	33
Two Recent Books ... <i>S. R.</i>	37
From Our Captains ...	39
From Our Secretaries ...	41
The Late Mr. O. P. Rangaswami ... <i>T. C.</i>	45
The Old Students' Association ...	46
College Notes ...	46
"Quit India" ... <i>APEX</i>	48

பொருளடக்கம்

பக்கம்

கலைமகள் துதி	... மகாமகோபத்தியாய டாக்டர்		
	உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள்	1	
சொல்லும் பொருளும்	... ஆர். விக்ரமநாதையர்	2	
மாதவி பெற்ற மணிமேகலை	... கே. சி. வணிகநாதன்	7	
இரு பாடல்கள்	... த. இலகீதம்நாயனன்	9	
புருஷாள் துணை	... கே. கோபாலன்	10	
தமிழன்பர் மாநாடு	... ஆர். எஸ். சீநிவாசன்	13	
காலேஜ் குயாரி	... வேதவல்லி ஸ்ரீநிவாசன்	15	
பெண்கள் கவனிக்க	... ஆர். என். வடிவேல்	17	
வாழ்க்கை இன்பம்	... அ. கண்ணன்	19	
தமிழ் மாணவர் சங்க நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகள்	...	21	

Editor :

K. SWAMINATHAN, B.A. (Oxon.)

Student Editor (English) :

P. G. ANANTAKRISHNAN

Associate Editor :

P. N. KRISHNA RAYAN, B.A. (Hons.)

Student Editor (Tamil) :

R. N. VADIVEL

30 JANUARY 1948.

Here is no waste,
No burning might-have-been,
No bitter aftertaste,
None to censure, none to screen,
Nothing awry, nor anything misspent ;
Only content, content beyond content,
Which hath not any room for betterment.

You hear the solemn bell
At Vesper, when the oriflammes are furled ;
And then you know that somewhere in the world,
That shines far off beneath you like a gem,
They think of you, and when you think of them,
You know that they will wipe away their tears,
And cast aside their fears ;
That they will have it so,
And in no other wise ;
That it is well with them because they know,
With faithful eyes
Fixed forward and turned upward to the skies,
That it is well with you,
Among the chosen few,
Among the very brave, the very true.

From *In Memoriam* : A. H.
by Maurice Baring

Sarvajit Pushya Bahula Panchami

(20 January 1948)

In the ages to come, people will think of the time when this man of God trod the earth—will think of us who, however small, also tread the holy ground where his foot had been. Let us be worthy of himHow can we praise him, we who are his children, and perhaps more intimately his children than the children of his body, for we all are, in greater or smaller measure, the children of his spirit?.....Though his tender face never lost its smile and he never spoke a harsh word, yet bitterly he must have suffered to find that the generation he had trained went away from his path. And ultimately the hand of a child of his—for he, after all, is as much his child as any other Indian—struck him down.

2 February 1948

Jawaharlal Nehru

Let the tragedy that was enacted in Delhi give us the tune, reason, rhyme and melody for the history of our future. May the history of India be written to the rhythm and tune of the grief that thrilled through Bharatmata when Mahatma Gandhi fell.....No one could have died a more glorious death than Mahatma Gandhi. He did not die in bed, crying for doctors and nurses. He died walking to his seat of prayer, walking fast because he was late, and he died with the name of Rama on his lips.....Let us not lament, let us be proud and let us be worthy of Mahatmaji.

5 February 1948

Rajaji

A leader of his people, unsupported by any outward authority; a politician whose success rests not upon craft nor mastery of technical devices, but simply on the convincing power of his personality; a victorious fighter who has always scorned the use of force; a man of wisdom and humility, armed with resolve and inflexible consistency, who has devoted all his strength to the uplifting of his people and the betterment of their lot; a man who has confronted the brutality of Europe with the dignity of the simple human being, and thus at all times risen superior. Generations to come, it may be, will scarce believe that such a one as this ever in flesh and blood walked upon this earth.

Einstein

Gandhiji - A World Leader*

By

Dr. John Haynes Holmes

You have asked me to speak this afternoon on "Gandhi as a World Leader". I approach the subject with the strongest feelings of timidity. Who am I to talk on Gandhi to you who gave Gandhi to the world? All my life I have lived on the opposite side of the globe, and I have come to India now for the first time. But, on the other hand, I have admired Gandhi for a long time now as the greatest man of our age. This is, perhaps, a poor qualification for such an address as you expect this afternoon—but it is the best I have.

I am a minister of the church, but this address of mine is to be regarded as an address, not as a sermon. I shall however begin with a text. The text for my present address is provided by a remark of Dr. Bidhan Chandra Roy's, reported recently in the newspapers. Speaking in New York last week, Dr. Roy said that the world had now to make a final choice between war and self-destruction on the one hand and, on the other, love and non-violence as expounded by Gandhi. I propose to make this the text of my address this afternoon.

Mahatma Gandhi's life can be divided into three phases—it can be studied from three different points of view :—

- (1) Gandhi, the local leader in South Africa—1894 to 1914;
- (2) Gandhi, the national leader in India—1914 to the present day; and
- (3) Gandhi, the world leader who has still, I think, great work to do.

II

With regard to the South African period, all I have to do is to refresh your memory. You know how, as a young man, he went to South

*Extracts from an address at Presidency College on 30th October 1947 by Dr. J. H. Holmes, Minister of the Community Church, New York City, and Rabindranath Tagore Memorial Visiting Professor to Indian Universities (1947—48) for the Watumull Foundation of Honolulu and Los Angeles.

Africa to conduct a law suit. He saw for the first time the humiliation and degradation of his countrymen in South Africa. He immediately realized his oneness with them, and resolved to dedicate his life to their service. He abandoned his career, and settled down among the Indian coolies in South Africa to organize them into a great party, so that their wrongs might be redressed. The Government of South Africa was powerful, the coolies were weak and unarmed. Gandhi, with hundreds of his followers, was placed in prison. On one occasion he was beaten and left on the roadside. But in twenty years this little group of Hindu coolies had beaten the Government, and a measure of justice was at last done. The significance of this experience in South Africa is to be found in the fact that it served as a kind of training for his subsequent work. Here he was able to try his technique; this was a kind of laboratory in which he carried on one experiment after another. He demonstrated to the world that non-violent non-co-operation could be made to work even in a battle against a great government.

III

As a national leader, Gandhi has two wonderful achievements to his credit. He is both the George Washington and the Abraham Lincoln of India. As Washington led my country to freedom, so Gandhi led yours. As Lincoln freed the slaves, so Gandhi freed sixty million untouchables.

When Gandhi returned to India, the time was at last ripe for the Indian people to rise and strike for independence. Gandhi had enormous prestige at this time because of his work in South Africa. Before he knew it, he found himself at the head of a great nationalist movement. How he accomplished the mighty task of freeing you from the tyranny of the British Government is one of the greatest stories of the world, one of the tales which will be told to the end of time.

What was his plan, his method of action? In the first place, he identified himself completely with the masses. He wore only a loin cloth, for that is all that the great masses of the Indian people wear. He walked barefoot, because that is how his people go about from one place to another. He adopted the spinning wheel, for that is the only instrument which finds its way to the remote Indian villages. There were national

leaders before Gandhi. But they were all drawn from the intelligentsia, they were westernized in dress and outlook—and between them and the masses there was a wide gulf. In Gandhi, however, these common people recognized one of themselves, a brother whom they could trust. It was something new and strange in the life of the Indian people. They had lived from day to day, with no dignity, no self-respect, no consciousness of the sacred manhood or womanhood that belonged to them. Then came Gandhi, and all was changed. An unforgettable passage in Jawaharlal Nehru's *Discovery of India* describes the coming of Gandhi:—

“And then Gandhi came. He was like a powerful current of fresh air that made us stretch ourselves and take deep breaths, like a beam of light that pierced the darkness and removed the scales from our eyes, like a whirlwind that upset many things but most of all the working of people's minds.” (p. 427)

Thus, having identified himself with the common Indian people, Gandhi proceeded to rouse them to a consciousness of their power, to a realization of their dignity and worth as human beings. He organized them round his own personality, and they that were once like a flock of sheep were like an army now. Everyone was a soldier, everyone understood the will of the commander, everyone looked to the light in his eyes and asked to be led. He avoided the mistake of not giving them something definite and concrete to do. He gave them a clear-cut programme of action, comprising a hundred things big and small. And in little over a quarter of a century, his work as a national leader is complete. While Gandhi is still alive—indeed, in the supreme hour of his life—victory has been won, his country is free.

Many of you were not born when Gandhi began the struggle for Indian independence, but I remember the time. Everywhere outside India Gandhi was a kind of joke. There was no man who dressed the way he did, and did the things he did, and said the things he said. Gandhi was making himself and his people ridiculous before the world—so they said. Just think of it! Here on the one side was the British Empire—the greatest empire, since the decline and fall of the Roman Empire, that the world had seen—the world's greatest navy, and an incomparable army that always drew victory in the field of battle at the end if not at the beginning! On the other side, was a people despised by all the nations of the earth, living in ignorance and poverty and squalor,

and at their head stood this man, picturesquely described by Winston Churchill as a "half-naked fakir"! How we laughed whenever his picture appeared in the movies!

But time has gone on, as time has a way of doing, and look at the spectacle now! The British Empire, all in a quarter of a century, broken-up, disintegrating, vanishing. And on the other side, a free India, a great mass of people aware that they are free. And Gandhi never so powerful before, never so widely revered before!

But there is another aspect to Gandhi's work as a national leader. He is the Abraham Lincoln of your country—the emancipator of sixty million untouchables. I believe that history will state that to him, more than to any other living man, the emancipation of the untouchables is due. In the first place, he identified himself with those humble lowly beings—adopting untouchable children into his family, living with untouchables, introducing them in society. Secondly, he exalted them to a higher status, socially, politically, economically. He indeed glorified them, coining for them that noble and beautiful word 'Harijan'. Thirdly, he opposed fiercely the idea of their political segregation and fought separate electorates with his life.

IV

Gandhi is the greatest man that India has produced since Gautama Buddha and the greatest man the world has seen since Jesus Christ.

On a certain day in 1919, which I believe to be the turning point of my life, I was in the New York Public Library, reading in the *The Hibbert Journal* Prof. Gilbert Murray's article on *Conscientious Objectors in War-Time*, when suddenly I found a name I had not seen before. I found it difficult to pronounce. I do not know if I pronounce it correctly even now! There were two pages on Mahatma Gandhi in South Africa. As I read on my amazement grew and I went out in a daze, desirous of only one thing—to find out who this man Gandhi really was. I had a suspicion that he was a great and wonderful man. The things he had already done seemed to rank him with Jesus, the Buddha and St. Francis of Assisi. I could not find his name in any book of reference, but I got a few items of information. They fitted together, like the pieces of a

jig-saw puzzle—and I found him to be incomparable among the sons of mankind. I soon preached a sermon in New York on the subject *Who is the Greatest Man in the World?* After referring to some great men, I gave the name of Gandhi, the man I believed to be the greatest man in the world. You should have seen the faces of the congregation! There was no man or woman in the whole hall who had ever heard that name. Nobody took me seriously at that moment. And now that little sermon is remembered as having spoken the truth when no one had yet recognized it.

V

How shall I get over to you the greatness of Gandhi's work as a world leader? Long ago when he commenced his career in South Africa, Gandhi found himself opposing a mighty system armed with weapons of death and destruction. He wanted to overthrow that order, but his people had no weapons at all. What, therefore, was he to do? It was then that he made the greatest discovery of our time.

There are two kinds of power in the world. There is the kind commonly recognized—physical power, which holds the stars and planets together, which also destroys. Gandhi found that physical power can be countered and conquered by the power of the spirit—Love or God or whatever else you may choose to call it. It was a turning point in his life when Gandhi understood the reality and potentiality of spiritual power—as perhaps no man had ever understood it before. And he said to himself, "I will match the power of empire with the power of the soul. It may be disastrous in the beginning, but in the end the spirit will win." But this principle is hardly a novel principle. What then was the revolution wrought by Gandhi? The Buddha, Jesus and others discovered and used this principle only in their own single individual lives. Gandhi socialized the concept. He perfected a mass technique of employing spiritual power and showed that, not just a single individual, but a whole nation could be made to use it.

I can see it all as though in a drama. On one side of the stage is the terrible world of physical or material power, wielding the latest and deadliest of its weapons, the atom bomb, which can put an end to all life on this planet. On the other side is the frail and infinitely beautiful

figure of Mahatma Gandhi, embodying the might of the spirit. It is for the world to choose between the two. Gandhi has brought to mankind the secret of its redemption and salvation. The world must either accept its saviour or prepare to be destroyed.

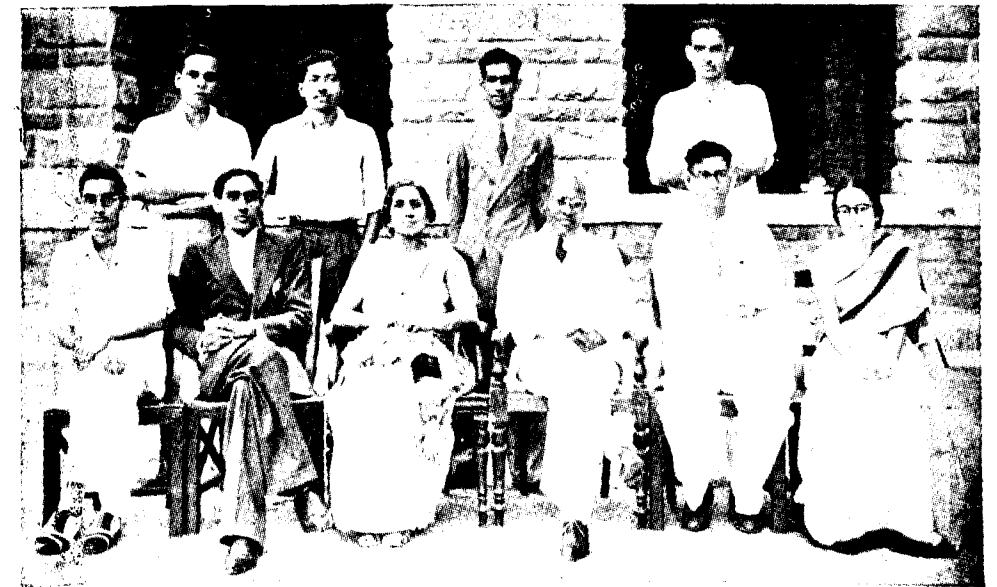
Dr. B. C. Roy is right. To the armies, navies and air forces of the earth, there is only one answer, and that is the personality and gospel of Gandhi.

VI

I was in England in 1931 when Gandhi went there to attend the Round Table Conference. On the day of his arrival, I went down to Folkestone to meet the steamer which was bringing him. I was waiting, when a policeman, anxious to be courteous to a stranger, came up to me and pointed out the landmarks to me. "You see the white chalk cliffs there," he said, pointing north, "that is the place where Julius Caesar landed." Pointing in another direction, he said, "That is where William the Conqueror landed." Just then the steamer bringing Gandhi came up through the fog. I said to myself, here is a third conqueror arriving on the shores of Britain. The first two were clad in mail, had legions at their back and were prepared to destroy and kill. Gandhi, on the contrary, has only a few disciples at his back. Yet he is the greatest conqueror of them all. I believe that the world waits now, as Britain waited then, for the visit of that spirit.

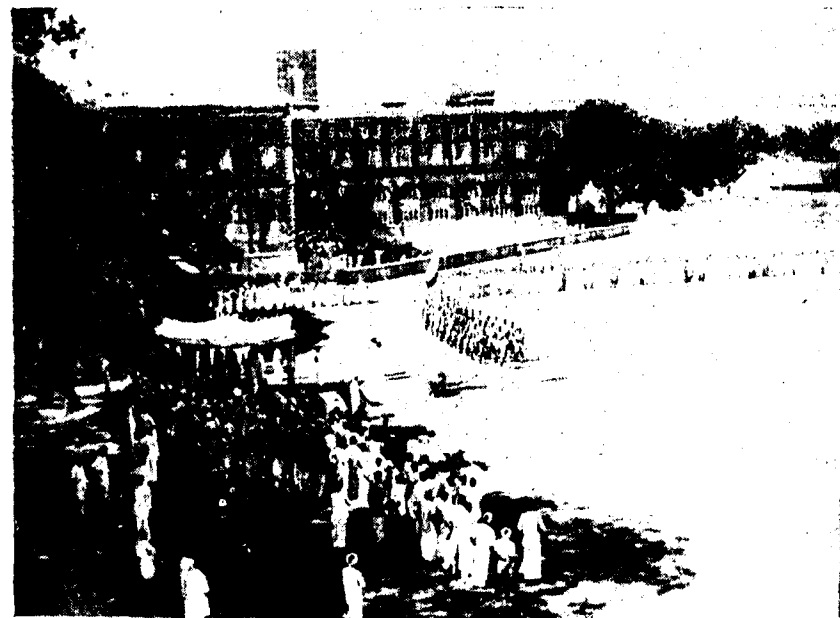

THE UNION COMMITTEE.

THE JUNIOR UNION COMMITTEE.

On August 15

THE COLLEGE SALUTES THE FLAG.

Snaps by V. Ramamirtham, IV B.Sc

To the National Flag

We bow to thee, flag of our land!
Unquenched thy fire hath flamed
Through Might's wild blasts,
And triumphed at last.

Thy saffron is the hallowed memory
Of thy innumerable martyrs
Whose lives laid down to gain us freedom
We remember and bless.

Thy white, our spiritual heritage,
The purity of saints and sages,
Bids us raise our eyes from the dust
And heavenward gaze.

Thy green, our nation's life new-born,
Shall now break forth in flower and fruit—
Long winter gone, may spring abide
In this dear land.

Thy wheel, which long had moved not,
Revolves now in labour of love,
And, linked to the high stars' courses,
Speeds Man to God, his goal.

C. M. C.

Reflections on Indian Independence.

*Bliss was it in that dawn to be alive,
But to be young was very heaven.*

When the gates of the Bastille were broken open, Wordsworth in common with not a few of his compatriots was ecstatic with joy. The October Revolution of 1917 was followed by hilarious rejoicing. But the dawn of new India was not greeted with any excessive display of patriotic fervour.

Indeed, this is a healthy sign, though it needs a little accounting for. Of course, there was obviously exhilaration in every Indian heart at the coming of freedom to our land. But the enthusiasm was sober and subdued. There was no boisterous gaiety, no outburst of frenzied rejoicing. Why was it that in the hour of our greatest triumph we were unconscious of its import?

The answer is not difficult to find. India did not wake up one morning and find herself a free country. August 15th is not a watershed dividing the new from the old India, it is the culmination of a long process of transition from tutelage to independence. It is merely the formal beginning of an era that had commenced long ago.

Besides, the fact that we were legislated into independence, that our freedom sprang from no armed conflict, has deprived the event of some of its glamour. The sad events that preceded the Mountbatten plan and the partition with all that that followed it have dealt a grievous blow to hopes of a Great India. The aftermath of a great war has left us too weak to enjoy the fruits of victory. There has been instilled into us, as a result of long servility, a feeling of cynical indifference to our chains. We might almost say we have got used to them. Though the bonds are broken, our long slumber has not ended. We cannot believe our eyes. Are we really free at last, we ask. Is it true that India is independent? Can we raise our heads high and look straight into the faces of others, proud of the fact that we are a free people. Has the era of our agonising shame really ended?

To fit ourselves to the role of a free people, we must gladly bear the responsibilities and make the sacrifices which inevitably go with freedom. We have all along understood freedom in a particular sense. We have conceived of it as freedom *from* something, from foreign domination, from fear, from want. But true freedom has a positive connotation. It is freedom *of* rather than freedom *from*. It connotes a capacity, an activity. No longer should we think in terms of getting rid of this or that.

Let us rather address ourselves to the task of building anew, of achieving something real.

There is nothing very significant in the mere absence, as such, of foreign domination. Native tyranny is almost as bad as alien despotism. Besides, even the greatest hater of British rule cannot deny the solid benefits that have flowed from it. The end of foreign rule is important only in the possibilities it has opened out to us. Now that we have got our long-desired and long-delayed freedom, let us make the best use of it.

But that is no easy matter. Reconciliation of political with economic freedom—the harmonizing of equality of opportunity with freedom of enterprise—is the greatest task we have to face. But let us in our incurable optimism believe that we can do away with social snobbery and economic exploitation, without spinning with Professor Hayek along the 'road to serfdom'. India has travelled only half the way to freedom. She is independent without being free. As long as the mass of her population live in poverty, India cannot speak of her vaunted glory. We will realize the substance of freedom, only when we recognise that the dignity of an individual requires that he must be given adequate opportunities of self-expression. Can we do this without upsetting our democratic way of life? Should we, to become free in one sense, become unfree in another?

We do not believe in the doctrine sedulously taught that freedom is intrinsically a contradictory concept, that it is its own negation. The battle of freedom can be fought and won on all fronts.

This, one might object, is the language of idealism and scarcely that of realism. But let us comfort ourselves with the thought that more things are wrought by idealism than the world dreams of.

T. V. Madhav, M.A. (Old Student)

The Indian Constitution on the Anvil

On the 9th December 1946 there met at New Delhi two hundred and five elected representatives of the country, charged with the great task of evolving a constitution for Free India. Through the trials and tribulations that followed, the labours of these men have continued, so that at present the shape of our future political institutions can be discerned. From the published decisions of the several committees of the Indian Constituent Assembly, it is possible to sketch the broad features of our country's future system of government.

Fundamental Rights

No great nation since the French Revolution has framed a constitution without incorporating Fundamental Rights in one form or another. From the point of view of the state's responsibility with regard to them, these rights can be classified into 'justiciable' and 'non-justiciable', or those which can be enforced by law and those which cannot. Unlike the Fundamental Rights incorporated in the constitution of the U.S.S.R. and the German Reich which are not enforceable by law, and more like those in the Irish constitution, ours are justiciable. Indeed the Fundamental Rights adopted by the Constituent Assembly reveal a noble vision of Free India. When these justiciable Fundamental Rights become the law of the land, the people will have the first taste of freedom and will find that far-reaching changes become necessary in their outlook and scale of values and mode of behaviour.

The proposed constitution guarantees equal rights to every citizen of the Union of Free India. Equality of opportunity will be given to all citizens in matters of public employment and in carrying on any business, trade, occupation or profession. The state will recognise no inequalities based on sex, caste, race or religion. The horrible institution of untouchability will no longer mar the fair name of India. The Fundamental Rights guarantee the Four Freedoms to every law-abiding citizen. The framers of the Fundamental Rights have classed the rights relating to religion as a section by themselves. Free India is a secular state and so all persons are equally entitled to the right freely to profess, practise and propagate their religion. Provision has been made for necessary legislation for social reform. This is the utmost that any state can do for its religious communities.

Minorities.

The assurance given to minorities is unequivocal and ought to serve as an example to the Pakistan Constituent Assembly. Separate electorates will give place to joint electorates with reservation of seats for minorities on a population basis. Minorities in every part of Free India are protected by law in respect of their language, script and culture, and no laws or regulations may be enacted which will operate oppressively or prejudicially in this respect. They can have their own schools and run them as they choose, nor will the state discriminate against such schools in the matter of state aid. And these rights can be enforced by law.

Provincial Constitution.

Normally the Provincial legislature will be unicameral, elected by the adult population and territorial constituencies, with one seat for every lakh of voters subject to a minimum of sixty and a maximum of three

hundred members. The Executive will consist of a Governor elected on adult franchise and a Cabinet consisting of a Prime Minister and other Ministers. The democratic parliamentary system in which the Governor's Ministers are appointed by him on the Prime Minister's recommendation was accepted by the Constituent Assembly, while the League's proposal to have the Ministers elected by proportional representation on the Swiss model was rejected. Any Province that desires to have a Second Chamber can have it on the Irish model. An Upper House will act as a revising chamber and will enable the state to have the wise counsel of the elder statesmen in the country. But the 1935 Act still applies, so far as the broad features of the Provincial constitution are concerned. The Governors of the future will wield powers as great as under the 1935 Act. Provincial Governors will be empowered to assume in the event of an emergency all or any of the powers vested in the Provincial Executive, by proclamation. Thus Section 93 of the Government of India Act, 1935 is practically re-introduced in the future provincial constitution. This and other flaws in the provincial constitution must be remedied before the final constitution is adopted.

Union Constitution.

It is proposed to set up a Sovereign Republic known as India, consisting of nine Governors' Provinces, five Chief Commissioners' Provinces and such of the Indian States as have joined the Union. Provision has been made to include new territories in the Federation by an act of the Union Parliament. The Parliament is empowered to create new units, increase or diminish the area of any unit or alter its boundaries. The Union Parliament will consist of two houses, the Council of States corresponding to the U. S. Senate and the House of the People corresponding to the House of Commons. The Council of States will consist of ten members nominated by the President. It will be a permanent body not subject to dissolution, with one-third of its membership retiring every second year. It is a happy idea to make the Upper House of the Union Legislature a permanent body, for it has been found that permanency in such an institution makes for continuity of practices and conventions and introduces a healthy conservatism in the councils of the country. Much has been said against the House of Lords, but every party shows a notable hesitation to do anything to lessen its effectiveness as a brake upon hasty and ill-considered legislation. We may expect the Upper House of the Union Legislature to attain, in time, a similar stability and a like influence on the affairs of the nation.

The House of the People will consist of representatives of the people of the territories of the Federation in the proportion of not less than one representative for every million of population and not more than one representative for every 750,000 of the population. Elections to the House of the People would be on the basis of adult suffrage, and the entire power

in regard to the purse, legislation, etc.—whatever might be the delaying power that might reside in the Upper House—will reside in the House of the People. Ordinarily the life of the House of the People will be limited to four years. Taken by and large, the proposals for the election of the Union Legislature, both Upper and Lower Houses, should give the Union a fully representative (and if the electors choose wisely, a strong) legislature.

The head of the Indian Union will be known as the Rashtrapati, who will be elected every five years by an electoral college. The method by which the President is to be chosen promises a wide choice of candidates, and should prevent the ascendancy of any cabal in the Central Legislature. The President will be the Supreme Commander of the Armed Forces of the Union. He will have the power to exercise the right of pardon or commute or remit punishment imposed by any court exercising criminal jurisdiction. He will have the power to promulgate ordinances under exceptional circumstances when the Legislature is not in session. He can send a bill back to the Legislature for reconsideration within six weeks. Every citizen of the Union, who has completed the age of thirty-five and is qualified for election as a member of the House of the People, is eligible for election as President. A Vice-President is to be elected by both Houses of the Union Parliament in joint session by secret ballot on the basis of proportional representation by single transferable vote and will be ex-officio President of the Council of States. Also, if at any time the office of the President is vacant, the Vice-President will occupy it.

According to the Union Constitution Committee Report as accepted by the Constituent Assembly, the Union Cabinet will be on the British model. The Leader of the majority party will be appointed Prime Minister by the President, and the Council of Ministers will be appointed by the President on the advice of the Prime Minister. The Council of Ministers will be collectively responsible to the House of the People.

There is to be a Supreme Court of the Indian Union which will enjoy exclusive jurisdiction in disputes between the Union and a unit and between the units themselves, in matters arising from treaties made by the Union, and in such other matters within the competence of the Union as the Union Legislature may prescribe; and also for the purpose of enforcing the Fundamental Rights guaranteed by the Constitution. So far as the "British" Indian provinces are concerned, the jurisdiction of the Supreme Court will be co-extensive with the present jurisdiction of the Privy Council. The Supreme Court will have jurisdiction to decide upon the constitutional validity of acts and laws of the Union or any unit thereof.

The Constituent Assembly has done great work. Fundamental Rights and an independent judiciary will establish the rule of law in this land. Adult suffrage and a bicameral legislature will provide it with a

parliamentary apparatus. Responsible Government at the Centre on the British model and in the Provinces in a slightly modified form will give India a front-rank place among the democracies of the world. We have taken political lessons from Britain; we have perhaps improved upon them. We want to carry forward the tradition of Democracy, of free and regulated life within the framework of representative institutions devoted to peace, of liberty and an independent judiciary, of the development of human personality as the ultimate end of collective life. May we succeed in embodying this vision in a constitution reared for immortality!

M. Joseph Raj, V Hons. (Politics)

The Wanderings of Ulysses

There is a pleasure in wandering in regions not one's own. What business had Ulysses in the island of Circe? Couldn't the old chap have beat it when he heard the story of the swine, and saved some trouble for boys at school? But no. He was athirst for new experience. I wanted to pry into other minds and see if Independence had changed the texture of our thoughts.

The very first fellow I ran into on the 15th August was a cynic who always wore a wry face.

"Why the devil can't I see a smile on your face at least on this Independence Day?" I asked.

"O Independence!" he said, "If only you knew what you are talking about! What does Independence mean to each of us? Does it mean one more pie in our pockets or one more morsel in our mouths? Let each of us ask himself 'What does Independence mean to me?' and he won't have any reason to smile."

"Well....." said I, seeking an answer (even Ulysses will scratch his head, if only you get him in a tight corner like this). "Independence means little to each of us, but it means everything to all of us. It means thinking, my boy. Stand on your own feet, and you will have to think out how best to avoid the strain on your ankles."

"There is some truth in what you say," he conceded, and a smile sat on his lips, because Ulysses had lit the candle of wisdom in his mind.....

* * * *

The next cross-section is of a lady's mind. "I thank God," she said, raising her eyes to heaven and speaking with a fervour characteristic of her sex, "for the unique joy He has given us this day by making us see the last of the hated British rule."

"It is ungracious," said I, "to speak ill of the British just now. But for the Englishman you wouldn't have got your freedom now, even as but for the Englishman you wouldn't have lost it. As for your thanking God, I don't think He ever intended you to talk of Him. If you ask your elders 'Who is God?' they ask you to search for Him, as though He is a coward always hiding himself. At best you can't know Him and He can't hear you. 'Why dost thou prate of God?' said Eckhart, 'whatever thou sayst of Him is untrue'."

"Blasphemy even on Independence Day!" she exclaimed, and that is always the verdict of the orthodox whenever Ulysses talks of religion.

"Madam", said I, "never mind about God. We have more important things to talk about. You women will be the most fortunate in a Free India. You are our equals now. Hen-pecked husbands are on the increase. Women will be the only leaders acknowledged by men hereafter."

I am sure the lady would have overwhelmed me by advancing some unanswerable charges, had it not been for the timely arrival of a friend who dragged me away. Accidents play a great part in enabling Ulysses to keep up his reputation.

* * * *

"Tell me a motto", said this friend, "which I may send my truest friend on Independence Day. He won't like it in English which he says is a foreign language and makes slaves of us. He would like it much in Hindi."

"We have nothing at all," said I, "against English. What does it matter to us if we are slaves of English or Hindi? Both are alien to us. Let us not then unnecessarily change our chains. Much bunk is talked nowadays about languages. It doesn't matter what language you talk, so long as you talk sense. They say English is a world language. If so it may help us to think in terms of the whole circle instead of a segment. So write to your friend: *Patriotism is not enough*. It leaves you in the middle of a forest without a guide."

The chap went away in great glee, for Ulysses had made him wise.

* * * *

The weather was ideal for a walk. So I pursued a winding road which led me to the top of a hill. It was a solitary place full of charm.

I was drinking in the scenery, when I espied an old man coming along the lonely road. Mellow wisdom was in his eye, and as he came nearer to me, I was struck by the close resemblance of his face to Oscar Wilde's.

"Sir", said I, "you seem to have paid a heavy tribute to your years."

"Yes," said he, "the years that whizzed by me! How I wish we could live our lives over again. When we are young we are taught to forbid ourselves all pleasures, till we grow old and our soul gets sick, longing for the things we have wilfully denied ourselves. You young men should not commit the same mistake. Forbid yourself nothing. The only way of overcoming a desire is to yield to it. Those who restrain desire, says Blake, do so because their desire is weak enough to be restrained. Go in search of new things. Drink life to the lees. Whoever now leads a full life? Wherever we turn, we are slaves to custom and religion. Terror of God is the basis of our religion, even as terror of society is the basis of our morals and customs. The need is for a new Ulysses who will fight the battles of life, afraid of nothing and overcoming not merely all physical dangers but all intellectual barriers. But who among us has the courage to challenge our traditions and our religion? We cast blinkers round our eyes. Ours is a case of terror-complex in the extreme. So don't allow yourself to be shackled by the so-called age-old truths. The Law of Karma is one of them. It is a great error that has enslaved our minds. All our problems are due to the fact that we don't reap what we sow and we reap what somebody else has sown. Those who are born poor and end their lives in misery—fruits of whose actions are they reaping? Those who roll in riches they didn't earn—who sowed for them?"

I just couldn't speak to him. His words were intellectual dynamite.

The whole day's mental excursion was terrific. The old man's words—what daring truths they were, if only we have the courage to think and face facts.

So Ulysses thought. He hurried to his desk. And he wrote

S. V. Krishnan, V Hons. (History)

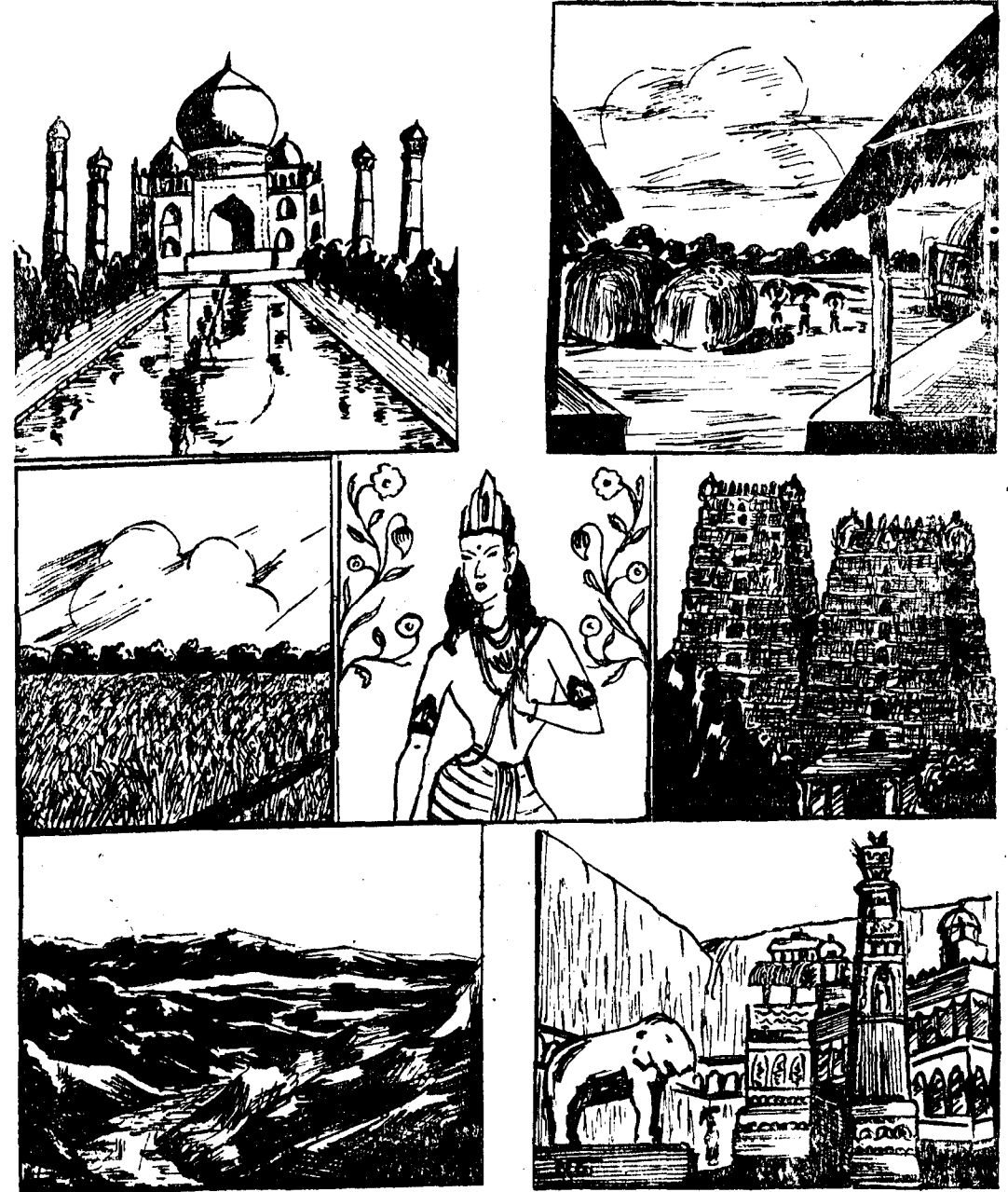
August 15

He lay on his back on the rough damp floor, looking intently at the green leaves through the strong iron bars that separated him from the outside world. How vividly he remembered the day, seven years ago, when the manager told him that he was dismissed from the factory. He gave no reason, and that was all there was to it. His wife, devoted and patient, took the news calmly, but his children—those innocent little things—had to be fed. How persistently he tramped the streets in search of a job! But they shut the doors in his face, there were too many hands. It was the slump, they told him. Let him wait till the next season. How he wished he could! In the meantime his family starved. He was growing desperate. And at last, he did a desperate thing. He broke into a house..... And here he was rotting all these years. He hadn't heard from his wife or children, but he had an instinctive feeling that they were dead. Could they survive, after the prop of their existence had been removed?

"No. 61," called a deep familiar voice from the doorway. My God! The door was open. How absorbed he must have been in his own thoughts not to hear them open it! "You are No. 61, aren't you?" demanded the voice. "Yes, Sir", he said, as he had answered several times before. It was the Superintendent. Why had he come at this time of the day? He had told the warder that the roof was leaking, and probably he had reported it to the Superintendent. And he must have come down to rebuke him, to punish him. Was not the man in the next cell starved for three days for having complained of his food?

"We have received orders that you are to be released this evening. So be ready by 6-30". Free! He couldn't understand what that meant. He was incapable of understanding it. They had cured him of all that years ago. Free! Had his term ended? Certainly not. Did not the warder say that he had to spend a few more years under the same old leaking roof? Why then was he freed? O, the Superintendent had disappeared closing the door behind him. Freedom! How much it meant to him once upon a time! He would have given anything for it. But now it didn't matter whether he was free or not. He was nobody now. He was merely No. 61.

So at last he was freed. Now he could look dispassionately at that building which had lodged him for so many years! But the whole affair was a mystery to him. The warder had told him that he was being freed in connexion with Independence Day. "What Independence?" he had asked, but he was ordered to shut his mouth.

THIS IS OUR LAND!

By N. Ganapathi, Cl. II.

What was he to do, now that he was free? Where could he possibly go? Well, he would walk where his legs would carry him.

The whole city was decorated and gorgeously illuminated. Sure, there was something afoot that evening. And what an unusually large crowd, as if the whole population had been let loose on the roads! There were sounds of distant music and merry-making—probably that was where all these people were hurrying. He stopped a schoolboy to ask him what it was all about. Didn't he know? It was the Independence Day. Again this Independence! Whose independence? His? Too fantastic to think that the whole city was celebrating his independence! The whole thing was a puzzle. He wished he was back in the jail. For one thing he was feeling hungry, and it was about meal time there.

How beautiful those huge marble buildings looked in the flood-light! There were quite a number of new ones too. What a change since he last saw the place! But why were these people rushing past him like this? He crept close to a khaddar-capped man and touched his shoulder. But he did not take any notice. He took courage to raise his voice—"Excuse me, what is this unusual bustle about?" The man he addressed turned and looked at him in perfect bewilderment. "Excuse me," said the former No. 61, "I am quite new to this place". The other looked more puzzled. "Why," he broke out at last, "to-day is August 15, the day of Independence!" "Whose?" asked the felon, greatly discouraged. "You are the most ignorant man I've met in my life—" retorted the other, "don't you know, man, that India has been freed to-day from the British rule?" "To-day marks the end of our slavery", he added as an after-thought. So now he knew. The whites had been driven out at last, as those people used to say at public meetings. How well he remembered those processions, slogans, flags and speeches, and policemen with lathis. He knew Gandhi, he had seen the old man when he came over to his town some years back. Was he still alive, he wondered.

He kept moving till his legs were weary. Still the same crowd, the same festivities everywhere! He was really glad that he was free, that he could lose himself in a mass of humanity. But he would have enjoyed it more, had he not been so hungry. And the sight of a confectioner's stall, brightly illuminated, so close to him, only whetted his appetite. He must have something to eat. Almost unconsciously, he walked into the shop, pulled out stealthily a few cakes from the beautiful trays, and was off in a second. But he had not advanced a few yards when he felt the touch of a heavy arm on his shoulder. He was finished! The red turban made him faint.....

A couple of hours later he was lying in a corner of the lock-up—a place very much like the cell he had left earlier in the evening. He was feeling giddy as a result of the unpleasant contact with the policeman's lathi. The words of the khaddar-capped man were still ringing in his ears—"To-day marks the end of our slavery!"

P. Bhaskaran Unni, IV B.Sc.

Free India and World Peace

So the assemblies of each nation

Will surround thee, seeking right.

(Psalm by Milton—August 14th, 1653.)

The enhanced international status of India has world-wide significance. Free India has immense opportunities of promoting the cause of peace. By her example she can save the entire world. The way in which she has won her freedom, the method by which she has settled her disputes with her erstwhile masters, is a triumph of the pacifist technique. The achievement of freedom by India is an object lesson to the statesmen of the world. India has demonstrated that disputes among nations and among ideologies can be settled peacefully without recourse to the bloody arbitrament of brute force.

Free India is a factor making for world peace in another respect also. One of the fundamental causes of war is the jealousy of rival imperialisms. As long as some countries are dominated by others, there will be reason enough for international conflict. Colonialism is a perpetual threat to world peace, and if the United Nations Security Council is at all serious about its business, it must strive to destroy this root of all international mischief, and if there is one nation which will whole-heartedly help to destroy imperialism wherever it is, that is India. Knowing what it is to be ruled by aliens, to suffer the degradation of political subjection and to endure the agony of economic exploitation, our country will certainly sympathize with those who suffer similarly. It is for this reason that India lent a helping hand to her ancient 'colony,' Indonesia. She remembers how she conquered Indonesia not by the strength of arms but by the spell of her culture. The noblest of Indian conquerors were not those who added territory to their dominion, but those who spread the message of peace and goodwill to the corners of the globe. If we deserve to have as our national emblem the wheel of righteousness which the 'flawless imperial saint,' Asoka, embossed on his inscriptions, we must stand for those great ideals which he held dear. Not the least among them was the promotion of harmony among the nations of the then known world.

Our flag does not merely symbolize the release from the thralldom of Britain. It holds out a message of hope to the down-trodden nations, to Africa, to Palestine, to Egypt and to all those unfortunate countries which are not yet free. The great strength of India, thrown on the side of justice and peace, is certain to weigh in the councils of the world. Here is a nation which has no low ambitions to further, no vested interests to protect, no territories to win and no 'concessions' to ask. India can play a part which few other nations can hope to play—that of a disinterested friend of international harmony.

Freedom like peace is indivisible. If a fifth of humanity, so long subject, has attained freedom and if such a large section of mankind is thrown on the side of liberty, it will not be long before the rest of the subject world is emancipated. Once colonialism is dead, the bitterest provocation for war will vanish. Such are the possibilities which an independent India holds out to the cause of peace.

But turning from the possible achievements of the future to the problems of the present, we find that an amicable solution of the frontier problem of India is extremely urgent. On that hangs not merely India's own safety but world security itself. India and her neighbours, following the great example of the two North American countries whose common frontier is defended, not by sentry-boxes and barbed wire, but by mutual trust and goodwill, can show to the statesmen, who despair of evolving a framework of permanent peace, that after all there is a sane method of solving the thorniest international questions.

Perhaps the greatest factor which makes for world peace is inter-racial concord. In no other part of the world do so many races and communities live under a single government as in India. Foreign rule was subtly promoting disunity among the different elements of the Indian population. To-day India is free, and her statesmen are trying to restore racial and communal harmony. Her greatest living prophet has offered the world his healing message of love and peace, truth and non-violence. Pandit Nehru whose outlook is thoroughly international ought to succeed before long in making India an inspiring example to the world by the realisation in practice of everyone of the ideals held up by Mahatma Gandhi.

T. V. Vasanta, III Hons. (Economics)

Independent Interviews

Having come to the College much earlier than the time announced for Flag Salutation on the 15th August, I decided to go round the College in search of familiar faces.

Unfortunately, nobody had come to the College at such an early hour. I went up the stairs towards the Powell Statue.

"Hullo! Ramaswami, good morning," greeted a gruff voice.

"Oh, Jai Hind," replied I.

"How are you celebrating your Independence?"

"By being independent of others at least to-day."

"What do you mean by that? Do you mean to say that you should be left to yourself?"

"Exactly"

"No, no, I don't think it is possible anyway. I am happy that I have been able to meet you this morning, but I am afraid, Ramaswami, I may be removed from this strategic position in our College, as I am a foreigner....."

"No, Sir, don't you worry about that. You will never be shifted away from our College, because you are not here as a symbol of British imperialism, but as the first Principal of our College. You served India in your own way."

* * * *

"Jai Hind, Ramaswami," cried a lady student who was coming up behind me. I swung round and returned her greeting. "Well, Miss—, how are you celebrating your Independence?"

"Don't ask me that question again. What do we have to celebrate when you people dominate everywhere...."

"Wait a minute please. What do you mean by domination?"

"Well, I mean what I say. This Independence means nothing to us unless and until we women are socially free and equal to men."

"Don't get excited. You must know that your social freedom or equality will not be curbed by anyone, if only you come forward and compete with men."

* * * *

With these few words I hurried away to the Canteen. I had hardly reached the entrance, when a tremendous blow descended on the small of my back. It sent me reeling, and I concluded that it was all over with me. Turning round I beheld the flibbertigibbet of a classmate grinning behind me.

"What do you mean by this?" I asked in disgust, stepping aside to avoid further assaults.

"I mean Independence, What! Can't I pat a friend of mine even to-day? O, forget and forgive, old chap—what was your trouble there with that dame?"

"Which dame?"

"I know, boy! Come on, out with your news."

"Nothing, I say. I just greeted her."

"Then why don't you greet me? I am equally independent."

"This is exactly what she denies. She says that women are still the slaves of men."

"Why didn't you ask her to go through the Fundamental Rights Report of the Constituent Assembly, wherein women are assured equality with men?"

"She will say they are all mere paper guarantees"

"What can we do about that? It is really a pity, Ramaswami, that these women do not realise that if they are not the equals of men, it is because they are the superiors of men! Don't you agree?"

The clock struck 8-30 as an expression of assent, and we adjourned to the Fyson Park to salute our national flag.

K. S. Ramaswami, V Hons. (History)

Doctor Doom

(A Charming Story)

As I hurried along by the High Court Road, round where they swear by the I.P. Code, the buses buzzed, the liars rushed, and down in the Court the ushers ushered, lunchers lunched and munched away, and all the city was happy and gay.

And this was the sight the pavement showed, as I hurried along by the High Court Road—

He was most beautifully clad in clothes I only wish I had; a Madras who seemed quite mad. For in that cheerful legal zone he stood in misery, all alone, and wrung his hands and made much moan.

There was a period long ago, when I was proudly called a Crow; when I could button, knot or sew, and kindle campfires in the snow; roam the country, high and low, and study books of E. A. Poe.

In short, to settle any doubt, thus long ago I was a Scout.

I, keeping to the Boy Scout's role, accosted the lugubrious soul. "Come, tell me now, and tell me true, what is the matter, friend, with you? An unmelodious neighbour's song, or just your liver going wrong; have you lost the chance for which you long, to view Lamour and/or sarong; perhaps you've killed a man or two, or is't income-tax that bothers you? Come, talk to me, unload your bosom; and though your troubles may be gruesome, together we'll contrive to lose 'em."

'Twas not in vain; he wiped his nose, and started telling of his woes.

"Sir, thank you for your kindly word; yet of my name you must have heard. For I am Doctor Doom the Great, the Finger of the Hand of Fate; the Foreteller of Destiny, who sees what no one else can see; who looks upon the winking stars, and tells the entire course of wars. To show the peerless sage that I am, I've medals from the King of Siam, a trans-Atlantic steamer crew, the Third Head-Keeper of the Zoo; a ballet-dancer, a Bengal Lancer, and many another famous man, Sir; a maker of Chippendale chairs, two American millionaires; men of all callings and professions will (if they have the time and patience) tell you of my wondrous prescience."

He stopped once more in high despair, and made as if to tear his hair.

"What ails the Universe," said I, "O Gifted One, that thou shouldst sigh? what subtle disasters await a Finger of the Hand of Fate? Why, O why this misery, O Foreteller of Destiny?"

"I manufacture charms", he said, "blue, black, yellow, green and red. They'll rout your troubles in a trice, and all at a quite unheard-of price. If you have trouble in your home, or enemies beyond the foam, if you suffer from examinations, or similar abominations, if ladies cannot see your charms, and fail to leap into your arms, if in your office you are crossed, or rudely bossed or lightly tossed; or if you strive with frantic clutch to grab some Ovaltine or such; in short, whatever may be wrong, here's the remedy quick and strong; and all to which I've just alluded is one eight six (Sales Tax included.)"

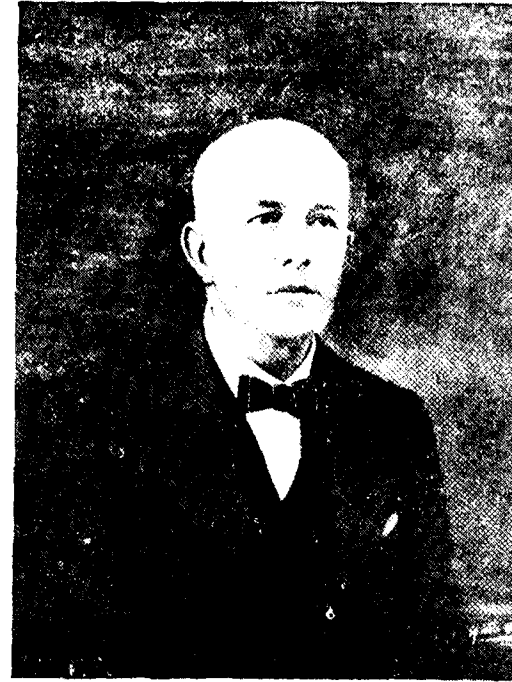
I thanked him much for what he said, but told him I had nothing to dread. "Friend, I'm well fed, and I'm not wed; what sorrow should I have?" I said, "I've done nothing that I oughtn't (nothing you could call important). So cut the cackle and tell me, please, exactly what your trouble is; or for evermore hold your peace."

And so once more in dol'rous wail, he went on with his mournful tale.

"A month ago there came to me a stranger with a bulky fee. He was going to the courts, he said, and sought for success with my aid. The Judge's heart he wished to storm with my most extra-special charm. And thus with special power imbued, the caitiff went to court and sued (Oh, I thought the man was mad) *me* for everything I had."

Then Doctor Doom did wipe his eyes, and spake on once more in this wise.

"Of victory I was quite sure; I knew his case was very poor. But my pale blue charm did sway the fates and help him every way; and early on the opening day he won the heart of Justice Bray. And though my lawyers all were cheerful, I saw the future grim and fearful, and wandered round forlorn and tearful. Ere to the court again I came, I sought a way my foe to tame; for in my pocket I had swarms of highly-coloured potent charms. And even as the day went on I looked to see deliverance dawn. The result? Oh, Sir, it was nil; the pale blue charm was stronger still.

THE LATE MR. H. S. DUNCAN, M.A.
(Principal: 1920-1925)

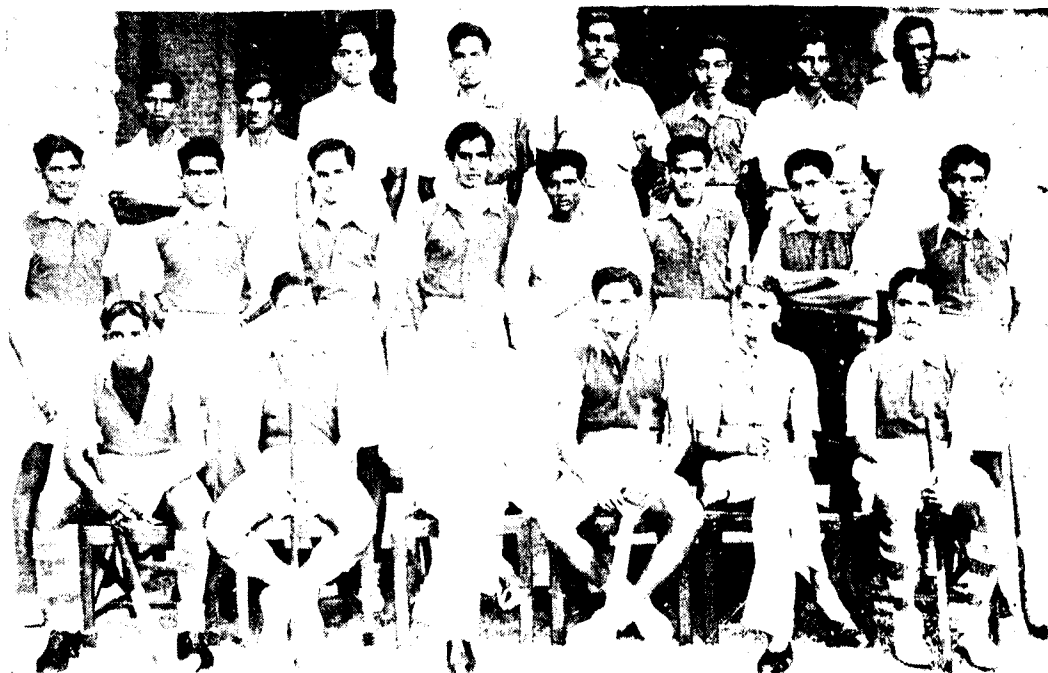
THE LATE MR. P. F. TYSON, M.A., F.R.S.
(Principal: 1925-1932)

THE COLLEGE U.O.T.C.
(Officers and N.C.O.'s)

JVP CRICKET TEAM

JVP HOCKEY TEAM

"I tried my charms upon the jury, but only provoked them to fury. I tried them too upon the foreman, and found him immediately a sore man. Counsel resisted my charm, and even the Judge was safe from harm.

"I tried the yellow charms and blue, the violet ones, the crimson too; the one that always brings you luck, the one that leaves enemies stuck; the one that keeps all men in awe, the one that brings success in law. But I had lost beyond recall what was the first and best of all! And so, at only half-past three, Sir, the decision came, 'gainst me, Sir, and I was fallen low as Caesar."

So saying, in excess of woe, he wept and wobbled to and fro. With many a sob and sad hiccup, he clutched my coat to hold him up.

Then gently I remarked, "My friend, your charming tale is at an end. And thanks to you I am informed how charmers may themselves be charmed (Wherefore your story shall be psalmed). But still, you know, your loud effusions tend to become a painful nuisance; and I shall benefit the city by silencing your doleful ditty". And having no more words to utter, I picked and slung him in the gutter, and virtuously went my way, my good deed over for the day.

(But oh! if you had heard me curse when later on I sought my purse, and found that Doctor Doom the Great had fingers cunning in their sleight and direr far than those of Fate!)

Coffee

(After Ogden Nash)

If you were to ask a Madrasi to name the very nicest thing he could think of, he

Might not actually say "Coffee",

But you can bet your cloth ration it wasn't very far down his list
(Or down his throat either—if you really insist)—

All of which signifies that what the Madrasi doesn't know about coffee isn't worth speaking of,

Which makes it all the more tragic that nowadays when he feels like sneaking off

To imbibe the gracious fluid,

He finds that while it might seem moderately tasteful to an ancient Druid,

The milk has seen better days,

And the sugar (if any) departed by several ways,

And the resultant potion, though it might well be employed on surplus mice,

Honestly can't be called nice.

But (do you say) who shall upon him force

The thing if he objects (*vide* the proverbial horse)?

Then, my friend, you've never gone out a-visiting

Or you'd know you can't descend on a pal without his soliciting

That you'll have a cup of coffee;

At which you hope with a nervous laugh he

Won't insist, as you've just had some--

Not that coffee isn't always welcome:

But sugar is scarce—and though what's enough for one may do for two, it is easy to see

What isn't enough for one is certainly not enough for three:

So that you're doomed to gulp down what Socrates himself might have shied at--

While good taste prevents you from sending it all through the window and you emerge with a wry doubt

(While thanking your host for his kind hospitality)

As to whether you can contain yourself and remain in a state of normality.

And out in the street you try to get rid of the taste of oil of halibut,

And tell yourself very firmly: Next time I'll put my foot down and show I'm not a spineless mutt--

(At which the gods laugh from afar,

Because that's just what you are),

And you enter the next friend's house fuming o'er the conventions and meaning mightily to smite 'em--

And repeat the entire process *ad infinitum*.

S. Venkatesan, B.Sc. (Hons.) (Old Student)

Alice in Blunderland

The other day I was privileged to hear one of our good speakers on "Indian Culture—a Synthesis". The point which the speaker repeatedly emphasized was that India had a genius for absorbing all that was new and presenting a synthesized culture to the world. Each invader of this country had brought his own culture, and India had succeeded in assimilating this and making it her own, so that it was well nigh unrecognizable. I was impressed by the speaker's thesis. It occurred to me that what he had said of foreign cultures was true also of at least one foreign language, English.

For it cannot be denied that we Indians have taken in English and talked it into a shape that may well be unrecognizable to an Englishman. The niceties of idiom, the unique turns and tricks of phrase that characterize the English language seem to have undergone such violent treatment at our hands that we can say with pride that we have created a new language altogether. Macaulay, I am sure, must be turning in his grave pretty often on finding how his language, which he introduced in India to chain the average Indian to the clerical desk, is manhandled by the same average Indian.

How many of our graduates query "Your brother has returned, isn't it?" or "You've read that book, isn't it?" After four years of intensive study, they sail out of the University, offering the world 'what all' they know. When we go into a hotel, we insist on ordering for Badam Halwa, when ordering Badam Halwa would be just as effective. How hurriedly do we dispose a matter off in five minutes, when we could have disposed of it quite as easily? Phrases are misused mercilessly in this holy war against the English language. Take 'as such'. All that it denotes is 'in that capacity' or 'as the thing named'. But no! Having realised its potentialities as a synonym of 'therefore', we insist on using it as such. "I was told it was not a good film. As such I did not go!" or, as a Physics lecturer of mine used to say, "The figures in the last column are equal. As such, the law is true". Again consider 'so much so'. This denotes that what succeeds it is a consequence of the intensity of the action or the idea in the sentence preceding it. The best test of its correct usage is to substitute 'so much was it....., that' and see if the sentence rings correct. But to our Anglophiles, it is yet another synonym of 'therefore.' "They returned quite early from the circus. So much so, they missed the principal item," is quite common.

It is especially when our graduates and under-graduates decide to be polite that they are most dangerous. To prefix any request with a 'would you mind' is easy enough for them, but the confidence with which they expect 'yes' as an answer is pathetic. I remember an instance when

a friend of mine asked me whether I would mind lending him my umbrella. My 'Certainly not' brought all the colours of the rainbow in quick succession to his face, and he walked off, muttering what were, I am sure, unprintable epithets. It was only when I ran after him and thrust the umbrella into his hands, explaining that I had agreed to lend it, that he was mollified. Even then, I am sure, he was not convinced of my truthfulness! There are some who carry politeness to the point of asking sweetly "Would you *please* mind....." How many, again, are extremely afraid that their friends might 'think otherwise' when all they need fear is being misunderstood. This mistake, like many others, of course, comes of thinking otherwise in the vernacular and translating into English when speaking. It bears a family resemblance to 'What Sar, when I will get that book?' and 'You do one thing!' When our graduate Homers nod so vigorously, one can certainly excuse the matriculate who said that though his father abhorred seeing pictures, there was a reason for his abortion!

Two sources of such 'Un-English' are the political platform and the fourth estate. I have heard many speakers, who declined coyly to address their audience in their mother tongue owing to their ability to express themselves better in English, thunder: "Supposing if we are not given our freedom, supposing if the British are so obstinate, they shall reap the consequences of their own obstinacy. Since because they would not agree to our terms, they have to perish." Thousands cheer this effort of eloquence, and everyone is ready with praise for the speaker's fervent enthusiasm for the cause of the country. Alas that our hatred of Englishmen should have led us to practise such wanton cruelties on their language too! The press, especially the hurried output of feverish patriotism, is another criminal. Generally, of course, the Indian press is guiltless of solecisms and bad idiom. But there are glaring exceptions. It is necessary only to turn the pages of many of our nationalist weeklies to understand how much a language can be mutilated by half-knowledge.

Few among us realise that the opening 'it is time' must always be followed by the past tense. Invariably do we say, 'It is time that he does this or that.....' Many people insist on telling us that so and so 'pulled their legs' and are astonished at the laughter which the contemplation of the consequences of such an act provokes in us. Instances can be multiplied. I can refer to the officer who referred to the matter 'about which I wrote to you about' Then there was the irate official whose impatient request that a mass of papers relating to various matters be sent to him got the bland reply from the clerk that he would send the papers 'separate separately'! What is this sort of thing due to? We point with pride to the tributes paid by Englishmen to the mastery of English which many of our public men display. But the sad fact is that while we have produced Sastris, Radhakrishnans and Nehrus, the average Indian has talked English into a language of his own. Absolute indifference to, and

consequent ignorance of, grammar, idiom and usage at school, where there are no terrors equal to those the grammar class holds, cannot be productive of a sound knowledge of the language. Apart from this, the way we are taught English at school is certainly not conducive to love of the language as such. When we come to college, our incursions are all into the fields of literature where we are happy in our ignorance of all the petty pedestrian rules of grammar. And in the case of most, literature stops with penny dreadfuls and shilling shockers. I am myself an ardent devotee of the detective story, but it has to be admitted that few detective stories are literature. What people do not realise is that slang is not language. 'Thanks awfully', 'blast it' and 'topping' do not alone make English. Few students realise this. How then can they be expected to refer to such standard books as *The Oxford English Dictionary* which made even Andrew Lang remark that he could neither write a sentence nor utter a word without fearing a lapse into Blunderland. As far as the student is concerned, he is content to 'make himself understood' and idiom can go to the wall. And then there is the other extreme, that of the Bombastics. Their motto is 'Never say in one word what you can possibly say in ten.' They delight in incorrect Johnsonese and look down upon words of less than four syllables and sentences of moderate length. One could excuse them if their use of fine words was a fine use of words. But no. Their English is just a jumble of words of 'learned length and thundering sound' incorrectly and indiscreetly used.

Whatever may be the official decision about the status of English in a free India, there are bound to be many people who would like to study English as the most important language in the world. Imagination boggles, as the immortal P. G. Wodehouse would put it, to think of our specialists in Bad English teaching them. Should we not prevent that from happening? When we study a language, let us study it well and speak it well. It is not enough to aim at being understood. Let us not refuse, in the exuberance of our newly-gained sense of liberty, to be hampered by the restrictions of English grammar and idiom.

K. V. Ramanathan, V Hons. (Chemistry)

Meera

When they first named her Meera, could they ever have thought that she would be mine some day?

Oh, I am the saddest man in the world to-day. I have lost Meera for ever. The hopes and joys of life are no longer for me. I remember those care-free days when I was a bachelor. Neither the village maiden with her artless glance nor the giggling girl about town held any charm for me. But I revelled in the glories of Magadha or the ruins of Mohenjo-Daro, if you see what I mean.

And then it happened on a Friday. Fridays, I suppose, are associated with decisive incidents in the careers of other great men too. I was walking alone. In other words, alone I was walking. It was a golden evening. I found myself stepping, in obedience to a fateful impulse, into Sappat Ram's, 3/47 Bommappa Naicken Street, to be exact. It was then, and there, that I met Meera for the first time. She was standing in a corner surrounded by a group of friends. Oh, what may I say of her? How can I describe her to you? The hair of your neighbour's wife may fall in beautiful tresses to her waist—and your wife's hair, if I may say so, may fall to the floor when she unlooses it. But how beautiful Meera looked when she held high her head of hair, so dark and so silken! That lean and lovely frame, those tender limbs, that refined elegance, that graceful simplicity—it was Meera, the perfection of beauty! The poetry of ages flowed across the deserts of my heart. The even surface of my emotional being suddenly broke into ripples. I looked at Meera. One meaningful glance, one message of love. Those were the most exciting moments in my eventful life, and I can't recall what exactly happened. The next thing I remember is that she and I were walking home, arm in arm. You need not ask me how all this could have happened so suddenly and quickly. Well, marriages, they say, are made in heaven. I did not care to enquire even about her parentage or caste. Meera—the name was enough for me, the name which wafts forth the breath of a tender song.

My servant, the only occupant of my house besides myself, is a clever boy, in spite of his family traditions. When he saw us both in the portico, he quickly diagnosed the situation, looked at me slyly and smiled at her gaily, and took her into the inner apartments. Sensible conduct saves you a lot of embarrassment. Without a suspicious look or a cutting remark or a cold formality of introduction, Meera became my companion for life.

Meera and I almost lived one life. She became the wind to my sails and all that rot, as Wodehouse may put it. We were constant companions. Out in the fields, along the streets or high up on the hills, in pouring rain or warm sunshine, she would accompany me, hanging on my arm. Presence of mind, you know, has never been my virtue. On the day when our neighbour's dog shamelessly charged at me without giving notice, it was Meera who curbed it. The scene is still fresh in my memory, of bold beauty bidding defiance to angry beast. That is just like Meera, so attached to her lord, so cool in a crisis. And so sensible too—when I was in the study she would not disturb me at all but occupy a corner and gently watch me work.

She loved flowers to a fault; we would sit until fall of dusk on the cement benches in the public parks, and then in the gathering darkness she would take them home in defiance of the watchman. And dis-

approving of it, I would say to myself: "What lovely secrets does not a girl's heart possess!"

Oh, how many events of this kind are revived in my memory! (You have begun to yawn. The experiences I treasure in my mind were never meant to interest you). Service to me was her ideal, and she minded neither time nor place nor weather. She literally grew grey in service, her charm began to fade, her tender frame lost its liveness and shapeliness, and her limbs got out of control. To crown the misfortune, she accidentally broke her leg one day, though the clever surgery of the local expert set it right. For all this suffering, she used to come out with me for an occasional walk.

At last I made up my mind and softly spoke to her: "Dear, it is high time you began minding your health. Your life is more valuable to me—" here she was about to weep—"do as I say. Women past their youth dress themselves in white to look younger. I wish to see you clad in white hereafter. Very rarely may we go out together, the changing weather has affected you so much. In the evenings I may read out to you the outpourings of Tagore's soul until the stars begin to peep out of Heaven's windows or I feel as drowsy as a punkah-puller in a mofussil Government College....."

Thus passed some days, myself reading out the songs and she silently listening. But I knew that her mind occasionally wandered to the sunny vales of her early life..... Poor Meera!

But alas, last Friday she was nowhere to be seen. Frantic searches in every quarter have ended in frustrated hope. Meera, O darling, has everything come to this? Is my heart to wear itself out in eternal gloom? Have you suddenly disappeared into the unknown in the same casual manner in which you had emerged from the unknown into my life?

Or why must I weep? The chemical analyst tells me that tears do not contain any valuable ingredient. Perhaps some fellow is using my Meera as his umbrella. The devil take him! I must make up my mind and buy a new umbrella, this time not at Sappat Ram's but at Poppat Rahim's.

P. K. K. Menon

Novel-Writing—A Prospectus

Our age is essentially an age of novelists. In recent years there has been a stupendous crop of popular novels. Of great poetry we have little; much less of drama; but this deficiency is more than made up by an enormous increase in the output of novels. The novels of the day are staggering in their variety and range, and deal with persons and things that Shakespeare would not have dreamt of even in the spring-time of his creative power. Of course, critics and self-constituted pundits of literature will dismiss them as "woolly stuff" or "low in taste". But the verdict of the people is in their favour, and all else is nothing.

Yes, the novel has a tremendous vogue to-day. The amount of money you make by writing a story can exceed your wildest dreams—if your novel happens to hit the popular fancy. You will, like Byron, wake up one morning and find yourself famous; you will be greeted by the press and the public with a chorus of praise; you will be talked about everywhere and stared at wherever you go. You will become the acknowledged legislator of a new literary world. (Or it is just possible that your novels will lie moth-eaten in the shelves of the book-seller waiting for a more patient and responsive generation!)

But the latter possibility need not chill your enthusiasm. For to-day everyone is a novelist—potentially. You laugh. But try once, and you will see I am right. Before, however, you proceed to invoke the Muse and put pen to paper, you have to make a crucial choice. To be or not to be a classic—that is the question; whether it is nobler to write about the great eternal verities and conflicts, or to cater for the appetite of a public jaded by excess of sensation and thrill. Whatever be your natural and acquired preferences, whatever be the nature of your internal conflict and the decision you reach at the end of your soliloquy, I would caution you against having anything to do with classics. Take it from me, the days of classics are gone. The ponderous 'Paradise Lost' is to-day merely a monument of industry, whatever our canting academicians may say of it. In our crowded lives these days hundreds of paradises are lost and gained every day, and it is poor fun reading about that of our original parents. Moreover, to be a classic you have to be dead. It is better to be alive and a popular writer. The vague assurance of a posthumous glory, however alluring it may be to an inspired dreamer, cannot provide you with bread and butter.

Having decided to be on the side of the 'populars' you will now have to master the technique of the novel. The technique is simple enough. Here are no massive Aristotelian canons bafflingly ranged against you. The plot of the novel need not be elaborate or complicated; but it must

grip. It should abound in crimes and confessions, hair-raising murders and breath-taking escapes, and above all in mystery and romance. The more a story mystifies, the more successful it will be. The most successful novel is that which leaves it to the reader to untie the knot as best he can.

A lot, of course, depends on characterization and psychology. The characters must be drawn from life and yet should not conform to any recognizable type in actual life. They must move in an idealized universe where there is no place for penal codes and policemen and men can freely indulge their latest eccentricities. The reason is this. Your readers, most of them, lead repressed lives for fear of the prison and the policeman's baton, and it will be a capital thing for them to find, at least in the world of make-believe, people living a life fuller, freer and more in accord with their real personalities.....

There, my dear reader, you have a prospectus of novel-writing as a career. I shall be gratified if this brief note succeeds in directing your attention to an enterprise which demands so little initial investment and yields such incredibly rich dividends, a great reputation and status, and what is more important, a place in the society of contemporary immortals.

K. R. Narayanaswami, V Hons. (English)

Covering College

A hectic two terms. Here's to hoping the pressure of events will ease up by January, or examiners all over the Province are in for a mighty headache—not to speak of the poor examinees. Tutorial institutes expect an unprecedented volume of business ahead. One bright October morning, every member of the 4th B. Sc. Maths. found an exciting-looking buff envelope waiting for him—from a tutorial institute, offering free consolation and guaranteed passes in September 1948 on easy terms. A most touching gesture which, I grieve to say, was hardly appreciated by the recipients.

* * * *

Many a Presidencian, past and present—and quite a few of the future—heard with dismay of the Government's plans to shift the Intermediate classes of the College from the present building. Quite apart from sentiment—one couldn't expect governments to consider, or even to understand, that—there are many good practical arguments against shifting our Intermediate classes to Mount Road.

Members of the U. O. T. C. are specially concerned, because such a proposal would mean the end of "C" Company which has nearly two thirds of its strength drawn from the Intermediate classes. Few outside the Corps can fully appreciate the significance of this, but to every member of "C" Company it means that the oldest contingent in the Battalion is to be reduced from a full company of a hundred and fifty seven in three platoons to a miserable little platoon of about fifty, and so soon after the celebration of its Silver Jubilee.

Let's think of something pleasant.

* * * *

August 15th. 'Memorable' is a word so overworked that it is wholly inadequate to describe the overwhelming recollections of this great day.

The first national flag to fly over the College was unfurled on the midnight of the 14th-15th on the Geology Department. We were a small handful at College that night, who took the salute with millions all over India. It was a great pity that the Dome was not flood-lit. A person I knew once said the Dome at night looked like a Pixie—it does, if you look at it facing one of the clock faces squarely. I'm glad the person didn't see the old Pixie that night, he looked so pathetically unhappy and lopsided, with a single huge 2000 watt lamp on one ear.

There was the official flag-hoisting in the morning. Someone remarked that it was the most disciplined student gathering he had ever been in. The guard of honour was impressive, to say the least—in spite of pessimistic prophecies made after the rehearsal the previous day. (Incidentally, the U. O. T. C. distinguished itself at the march past on the Island Grounds later in the day.)

The fun, however, really began after the ceremony. The sense of freedom—or as the Americans would say, "that free feeling"—was intoxicating. We did two things we had always wanted to do—we slid down the banisters of the central staircase, and we ran wild over the terrace, while Sergeant Dumphrey with a visible effort looked away at the sea, and pretended not to notice. Someone stuck a forage cap on King Edward and a tricolour over his medals and decorations. He took it like the good sport he was.....

Oh yes, there was good humour in plenty. It was easy to forget that to millions it meant practically nothing—that to millions more, it was to mean the loss of their homes, the slaughter of their children, the dishonour of their wives and sisters and daughters. It was easy to think of Wordsworth who wrote:—

"Bliss was it in that dawn to be alive,
But to be young was very heaven."

And only the cynic and the pessimist remembered the savage, bitter untypical Wordsworth who wrote:—

"— We hear

Of towns in flames, fields ravaged, young and old
Driven out in troops to want and nakedness,
Then grasp our swords and rush upon a cure
That flatters us because it asks not thought;
The deeper malady is better hid—
The world is poisoned at the heart."

And neither on the landing of the central staircase, nor on the terrace—nor for that matter in Fyson park, nor in any other corner of Presidency College—would a cynic have been tolerated on that 15th of August.

* * * *

The number of innovations in College this year reflect the spirit of the times we live in. The first of them was the College Parliament. A fairly successful venture, in spite of the misdirected enthusiasm of some of the members. If only some people took the Parliament more seriously and some others took themselves less seriously, it would become a valuable educative enterprise instead of a rather novel method of putting over a debate.

* * * *

The Intermediates have been given a Union of their own. The necessity for this step has often been questioned, but no one will deny that the results are encouraging. The elections were conducted in a surprisingly disciplined manner.

* * * *

Late last term, the Principal met Capt. Baliga and the senior N. C. O's of the Company and with the assistance of Mr. P. R. Subramanian, drew up a scheme of training for the Intermediate students not in the Corps, by which they were to receive instruction in drill from the senior N. C. O's of the Company. Training began early this term. While it is too early to say how far the idea can be worked, there is every reason to suppose that it will be a striking success. The pioneering these N. C. O's are doing will be of immense value, if compulsory military training is introduced in the University.

* * * *

One interesting feature of extra-curricular activities this year is A. I. R's fortnightly quiz programme. We have sent a team every fortnight ever since its inception and have come off with a disgracefully large number of wins—more, I believe, than any other college.

* * * *

In the field of sport, the College has had a remarkably good record, as the Captains' reports will show.

Talking about sport, there was that most unfortunate incident at the Duncan Match with Engineering College. Despite the provocation offered, it is rather sad to think we violated a hundred-year-old tradition of good humour so lightly. It has often been said of us that as a body we're the least patriotic to our College. The truth is that the average Presidencian has a disconcerting sense of proportion about that sort of patriotism and is at all times reluctant to be led by the nose by an agitator—though when Presidencians do act together, they go much farther than others, and they are generally in the right when they do. Opinion in Presidency is not "organized" in that sense, and let us hope nobody will ever succeed in doing it again.

* * * *

Finally, a word about *The Presidencian*. There was a group in the Common Room discussing it over their cups of coffee the other day. It was a typical Common Room group—a couple of sportsmen, a long-haired intellectual, a gentleman cadet of the U.O.T.C., a political leader, and a particularly vociferous specimen of the genus Intermediate. Sportsman number one said that it was his frank opinion that the whole idea was silly. Sportsman two agreed.

"Who reads the stuff anyway?" he demanded.

"I'm dashed if I know," said the Army. "They ought to be shot, the johnnies who get the thing up—a blessed waste of time, if you ask me."

"Ah," said the Intermediate brightly, pointing out the flaw in the argument, "But no one did". Immediate and violent suppression of the Intermediate by his elders and betters.

The Intellectual expressed his fear regarding the sanity of the editors—they were either mad, he said, or had no literary taste worth mentioning. In no other way could he explain the failure of his repeated and determined efforts to get his essay on the Post-Joyce Novelists into the magazine.

At which point it was discovered that the Intermediate had made off with the Army's cup of coffee, and the meeting broke up in confusion.

Which gives one a fair idea of the attitude towards the magazine. In fact the only persons at all interested, apart from the editors, were the members of the College teams who had photographed themselves and demanded to see the photographs in the magazine. We are grateful for their co-operation. Using up the art paper quota, therefore, presented no problem. After the enthusiastic response to the call for contributions to the proposed Independence issue, the muse

concerned walked out of our budding men—and especially women—of letters. It was with great regret that we dropped this special number. However, the best articles contributed for publication in it have been printed in the first section of this issue. One feature of this year's *Presidencian*, which we hope will become permanent, is the Tamil section. Apart from this 'linguistic development,' we venture to hope that this number is better than its predecessors and that the direction and rate of progress will be maintained. In this behalf we earnestly appeal to all the students and staff of the College to help us with criticisms and suggestions—and of course contributions.

P. G. A.

Two Recent Books

THE JUDGE'S STORY (By Charles Morgan.)

In all his novels, we find Mr. Morgan intensely preoccupied with the more enduring, with the eternal and ideal values of life. Fiction in his hands is a mere vehicle for the discovery of the true essence of personality and the meaning and significance of life. 'Who am I?' would appear to be with him not merely the most fundamental but almost the only question worth answering. That question arises in this novel as well, and dominates the story.

He is concerned to present in *The Judge's Story* a simple moral conflict, the most ancient one, between good and evil. On the one side we have a retired judge, his foster-daughter and her husband. On the other side we have a creature of somewhat Miltonic proportions, a charming, fascinating incarnation of Evil, Severidge by name. His incursion into the first circle and the aftermath form the substance of the novel as a novel. Severidge has charm, vivacity and insight into men. He dominates the circle he moves into. The judge is a lovable, conventional type, full of a ripe classical culture and devoted to ideals. He is fascinated by the problem of the nature of personality. It does not jerk him out of his normal relations, however. He is moved by a passionate devotion to ancient Greece and is ripening himself for the task of giving to the world 'The Athenian' which is to be an estimate of the values of the ancient world. He is also deeply concerned to promote the happiness of young Vivien, his foster-daughter. Vivien is herself a typical modern young woman, torn between a vitalist desire to know life in all its enchanting variety and the conviction that in the harmony of married life woman and man fulfil themselves.

The crisis of the story arises out of the Judge's heroic sacrifice of his wealth and comforts to keep a most fantastic wager into which he has been trapped by Severidge. He does this to save 'dear Vivien'. He

would appear to find in this self-wrought privation and poverty a vale of soul-making and self-discovery. He has perhaps paid a high price for it, but he has saved his soul. The rest of his life is occupied with cherishing this dear-bought spiritual integrity.

The characters seem less to be working out their lives in accordance with their past Karma than to be seeking, in their several ways, to help Morgan to reassert that knowledge of the self is the supreme, the sufficient knowledge. This probably makes *The Judge's Story* less of a novel. It is ever tending to be a play, for it is a succession of intense moments dramatically conceived and portrayed.

PARADISE LOST AND THE SEVENTEENTH CENTURY READER (By B. Rajan)

Dr. Rajan is principally concerned in this brilliant book to set *Paradise Lost* back in its seventeenth century context so that the reader of to-day may thereby the better understand the basic design of the poem and the ideas implicit therein.

In the introductory chapter Dr. Rajan surveys the whole field of recent Miltonic scholarship and criticism, making a brilliant assessment of the contribution made by several scholars to the evaluation of the meaning of *Paradise Lost*. He then goes on to discuss the relation between the 'argument' of *Paradise Lost* and that of Milton's prose pamphlet, the *De Doctrina Christiana*, and points out how, fundamentally, the two are in harmony, despite an apparent conflict in regard to dogma.

The central part of the book is a study of the poem in relation to the seventeenth century mind and the ruling ideas of that age in the matter of society and religion, its firm faith in hierarchy and harmony, and its notions of sin and transgression. In the course of his development of this theme, Dr. Rajan defends Books XI and XII, and shows by defining their purpose and meaning afresh that their relation to the structure of *Paradise Lost* is organic and perfectly in accord with the general scheme of the poem. To some modern readers, at any rate, the final chapters on the problem of Satan and Milton's style will be the most fascinating, both as argument and as writing. In the former, he points out how entirely in harmony with Milton's scheme is the Satan of *Paradise Lost*, neither hero, nor fool, but Satan, the enemy of Good, the antagonist of God and the cause of man's fall. In the latter, Dr. Rajan points out the manner in which Milton resolved the difficulties of an epic style.

Paradise Lost is doubtless what Milton desired it should be, something we would not willingly let die. But we must understand the seventeenth century to understand it fully. Dr. Rajan has succeeded admirably in providing us with a conspectus of the intellectual and

spiritual background of the century which saw the poem written and was indeed the first to admire, nay even to adore and revere, it as fit to be placed alongside of Holy Scripture. The chief of modern Miltonoclasts has recanted recently in his British Academy lecture, and recanted pretty completely. Modern revaluation sets not a lower but a newer and a higher value on Milton and in particular on *Paradise Lost*.

Dr. Rajan's book is a most scholarly and significant reassessment of Milton and deserves to take its place alongside of Saurat's and Lewis's books on Milton.

S. R.

From Our Captains.

TENNIS

We kept our flag flying high this year also. M. V. G. Appa Rao and C. G. Paul, helped by Ranganadhan, won the Inter-Collegiate League title for the College for the second year in succession.

M. V. G. Appa Rao won the Stanley Cup for the second year in succession, and Paul annexed the Erskine Cup for the third year in succession. The Stanley Cup final turned out to be an entirely domestic affair, Appa Rao beating Paul in an exciting five-set match.

The Inter-Collegiate Knock-out Tournament looked like becoming another domestic affair, but M. S. Appa Rao of Law College, returning to brilliant form, beat Ranganadhan and M. V. G. Appa Rao in the semi-final and final respectively in well-contested matches. We thus could not regain the singles title which we lost last year. Paul and Appa Rao, however, annexed the doubles title with ease. Incidentally, it is for the third year running that Paul wins the title.

Among the junior players of the College, Raghavan, Shunmugasundaram and Narasimhan show abundant promise. Vanamamalai is another enthusiastic youngster with a future.

V. Ranganadhan.

CRICKET

We won 10 out of the 11 League matches we played during the season, as also two of the three Knock-out matches and 8 of the 12 practice matches. Ours is a formidable team on paper; but for want of sufficient co-ordination, we lost two crucial matches, both to Engineering College—the final of the Knock-out Tournament and the deciding match of the League Tournament. Venkataraman carried the team on his shoulders. Suryanarayanan, Bhaskaran and Doraiswamy gave him consistent support in piling up runs. The backbone of our attack was

Ebrahim. Vasudevan pegged consistent length in every match. Ganesan was responsible for breaking many partnerships and securing a plentiful crop of wickets during the year. Raghuram was another great asset to our bowling.

Most of our players received the benefit of the Madras Cricket Association's scheme of coaching by A. F. Wensley at B. S. Nets.

Four players from the College won University colours: Ganesan, Ebrahim, Bhaskaran and Suryanarayanan. Ganesan has also been selected for the Provincial Eleven.

S. Venkataraman.

HOCKEY

This year's Hockey team is one of the most hard-working and well-balanced teams the College has produced. Three of our players were selected to play for the University. Of the 9 League matches so far played, we won 7, in each case by a large margin.

Here is our Hockey Who's Who for the year:—

1. Doraiswami: a veteran goal-keeper.
2. D'Silva: an extremely dependable back, useful when hard hitting is required.
3. Lakshmipathy: a promising left back.
4. Kanakaraj: a cool and steady left half.
5. Viswanathan: the Captain. Plays centre half. Has been selected to play for the University.
6. Hussain: the University Hockey Captain. Plays for the Province also.
7. Satyanarayanan: a fast and clever left extreme.
8. Venkataraman: will become a good forward if he plays regularly.
9. Padmanabhan. a dashing centre-forward. A danger to any goalie. Selected to play for the University.
10. Manickachella: a clever inside right with fine stick work.
11. Ambrose: an unselfish right extreme who combines well.
12. Essa: a slow but dangerous forward. I wish he is more punctual.
13. Jayaraman: a hard-working half.

P. R. Viswanathan.

OUR BASKET-BALL TEAM

OUR VOLLEY-BALL TEAM

FOOTBALL

Football made a very hopeful start with promising players like Ramaswami, Radhakrishnan and Balakrishnan in the team. The actual record, however, turned out to be disappointing. We found that we had to be changing players almost for every match. We nevertheless were responsible for a few surprises in the League matches. Out of the 9 we played, we won 5, lost 3 and drew one—but every time we won we won convincingly. Unfortunately we could not retain the Wilson Cup which we won last year after a long interval of 40 years. Let us hope that it will not take us another 40 years to regain it!. We lost in the semi-finals to Stanley Medical College. We shall comfort ourselves with the thought that we lost only to the League Champions.

A word or two about some of our players. Balakrishnan, our invaluable left back, fractured his right foot in the match against Madras Christian College quite early in the season, and we had to do without his services ever since. Our right-inner, Radhakrishnan, will become a great player, if he learns to stick to the ball long enough. As for Ramaswami, he did splendid work between the posts every time he played. One wishes he does not take things so easy.

Finally, we congratulate Theodore Samuel on his being chosen Captain of the University team.

S. Palanivelu.

From Our Secretaries.

THE COLLEGE UNION.

Mr. S. Palanivelu was elected Secretary on 16—7—1947. The inaugural address was delivered by Fr. Jerome D'Souza, Principal of Loyola College, on 6—8—1947. He spoke on 'To-morrow in India.' The Union collected Rs. 83 for the Tuberculosis Fund on 1—8—1947.

It was decided in August to conduct a College Parliament under the auspices of the Union. A sub-committee, formed with Prof. T. B. Nayar as the chairman, decided that one of the Union debates in the term should be on parliamentary lines, and also drafted rules of procedure. The parliamentary debate for the first term was held on 3—9—1947 with Mr. S. Ramakrishnan as the Speaker. Mr. M. Joseph Raj's motion that 'the government do take immediate steps to withdraw its representatives from the UNO and resign its membership of the said organization and its subordinate agencies' was opposed by Mr. S. Palanivelu. The motion was lost.

A reception was accorded to the new graduates of the College on 7—10—1947. The Union sent two representatives for the Sir C. V. Raman Challenge Cup debate held in November at Bangalore by the Y.M.C.A. On 7—11—1947 the motion that 'the Congress should dissolve itself' (moved by Mr. Dwarakadas and opposed by Mr. Selvaraj) was lost after an interesting debate.

According to a resolution passed by the College Union Committee that there should be only two elections to the Secretaryship during the year, instead of the usual three, the second election was held on 14—11—1947. Miss S. Adinarain was declared elected.

The parliamentary debate for the second term was held on 5—12—1947 with Mr. S. Palanivelu as the Speaker. A resolution that 'the two-nation theory is ruinous to India and that an organization be set up to explore ways and means for the re-unification of divided India' was moved by Mr. R. Venugopal Reddy and opposed by Mr. R. Parthasarathy.

Sooriya Adinarain.

THE JUNIOR UNION

The long-felt need for a separate union for the Intermediate students was at last met this year when the Junior Union was formed. The President and Secretary were elected on 7—11—1947. The inaugural address was delivered on 23—11—1947 by Mrs. Mona Hensman, with Mr. T. Srinivasulu, President, in the chair. Mrs. Hensman spoke on 'The Relationship between India and China.' On 2—12—1947 the proposition that 'it is desirable to continue English as the medium of instruction in University classes for all subjects' was debated and voted down.

B. Akbar Pasha.

THE ENGLISH HONOURS ASSOCIATION

Mr. Stanley R. Chartrand of the American Consulate inaugurated the work of the Association for the year on 7—8—1947 with a talk on American Literature. On 19—8—1947 Mrs. Marcella Hardy, B.A. (Hons.) (Oxon.), Editor of *Rare and Recent Writings*, addressed us on 'Literature in General.' On 21—8—1947 Dr. J. H. Cousins spoke on 'Some Technical Qualities of Verse.' On 8—10—1947 the Association was at home to the new English Honours graduates. Prof. Ayappan Pillai, speaking on the occasion, congratulated them on being the first batch to obtain degrees in Free India. He pleaded for the continuance of English studies in India, in view of the importance of the language as an international medium. The function terminated with a dance performance. The annual debate with the Christian College English Honours Association was held in our Collège on 27—10—1947. The subject discussed was: 'Poetry has outlived its usefulness and is not likely to survive.' The proposition was voted down.

A. E. Varadarajan.

Helen Sellaraj.

THE SANSKRIT ASSOCIATION.

Dr. B. Ch. Chabra delivered the inaugural address on 22—8—1947. The climax of the year's activities came on the 1st November when scenes from Harsha's *Naganandam* were enacted in the Rasika Ranjani Sabha, Mylapore, under the auspices of the Association and in the distinguished presence of The Hon. B. Gopala Reddi, Minister for Finance.

S. Viswanatham.

G. Rajalakshmi.

THE TELUGU ASSOCIATION.

An address on 'The History of the Congress' by Mr. T. Prakasam, ex-Premier of Madras, on 13—8—1947 inaugurated the work of the Association for the year. The Association met on 16—10—1947 to condole upon the death of the eminent poet and critic, Kavikokila Duvvuri Rami Reddi. Mr. Devulapalli Krishna Sastri spoke on

the late Rami Reddi's life and works. On 29—10—1947 the Association debated the proposition: 'A separate Andhra Province is not at present required.' It may be added that the College, represented by Messrs. A. Somavadhani and G. Parthasarathy, participated in the Telugu Oratorical Contest for the Vavilla Venkateswara Sastrulu Rolling Cup conducted by the Mylapore Y.M.I.A. and won the Cup.

C. Ramakrishna Rao.

V. Subbaraya Sarma.

THE URDU ASSOCIATION.

The inaugural address was delivered by Mr. S. M. Fazlullah, M.A., L.T., Curator, Government Oriental Manuscripts Library, Madras. At another meeting Mr. Mir Ahmed Ali, B.A., B.O.L., B.T. of Government Muslim College, Madras spoke on 'Urdu in Free India.'

Harbans Roy.

Imtiaz Jehan Begum.

THE HISTORY, ECONOMICS AND POLITICS ASSOCIATION.

The Association may be legitimately proud of the exceptionally crowded and varied programme of lectures and debates, which it was able to put through during the year. The Association was privileged to listen to a whole succession of distinguished scholars and leaders. On 30—7—1947 Dr. B. V. Narayanaswami Naidu, inaugurating the work of the Association, pleaded for the nationalization of key industries in an address on 'The State and Economic Life.' On 14—8—1947 Prof. M. Venkatarangiah spoke on 'The Principles of the Future Indian Constitution.' On 27—8—1947 Sir S. V. Ramamurthy, Diwan of Udaipur, spoke on 'India among the Nations.' On 15—9—1947 Mr. Sarat Chandra Bose, the Bengal leader, addressed the Association. On 5—11—1947 Dr. Pattabhi Sitaramayya, in an address on 'The States and the Indian Union' visualized the gradual extinction of princely rule in the next ten years. On 21—11—1947 Prof. R. Bhaskaran, Reader in Politics, University of Madras, spoke on 'The United Nations' Organization.'

Among the propositions debated by the Association were: 'In the interest of India's future progress the retention of English as the medium of instruction in University classes is an absolute necessity' (On 17—10—1947—moved by Mr. K. Kamalanathan and opposed by Mr. L. S. Parthasarathy—lost), and 'The Marshal Plan is a menace to world peace' (on 3—11—1947—moved by Mr. R. Parthasarathy and opposed by Mr. S. V. Krishnan—carried).

K. Kamalanathan.

P. M. Kanaka Raj.

THE MATHEMATICS ASSOCIATION.

The inaugural address was delivered by Mr. S. Rajan, I.C.S. on 23—6—1947. On 22—8—1947 Dr. R. Vaidyanathaswami, Reader in Mathematics, University of Madras, addressed the Association on 'The History of Mathematics.' The Association gave a reception to the new graduates on 9—10—1947.

R. Venkataraman.

G. S. Jayaraman.

THE CHEMICAL SOCIETY

Prof. N. Anantavaidyanathan, M.A. of Vivekananda College inaugurated the work of the Society on 5—9—1947 with an address on 'Chemo-therapy.' On

5—11—1947 Mr. T. S. Viswanathan, IV Hons., read a paper on 'The Theory of Valency.' On 28—11—1947 Mr. K. Subrahmanyam of IV Hons. read a paper on 'The Isotopes: their Discovery and Separation.'

*K. Subramanyam.
P. Bhaskaran Unni.*

THE PHYSICS ASSOCIATION.

The inaugural address was delivered on 4—8—1947 by Dr. K. S. Srikantan, D.Sc. who spoke on 'Alloys.' On 21—10—1947 Mr. B. R. Jaganatha Rao gave a lecture on 'Superheterodyne Receivers.'

*V. Ramamritham.
S. Krishnaswami.*

THE BOTANY ASSOCIATION.

Dr. M. O. Parthasarathy Iyengar, M.A., L.T., Ph.D., the well-known algologist, inaugurated the work of the Association on 12—8—1947 with an address on his favourite theme, 'Chlorophyceae.' Earlier, the Association was 'at home' to the Freshers on 24—7—1947. During the Michaelmas holidays Prof. Venkatanathachari led excursion parties to Yercaud and Ooty where many interesting specimens were collected.

*Padmini Devi Sunder.
M. Ramaswami.*

THE GEOLOGY ASSOCIATION.

Mr. K. Rajagopalaswamy's lecture on 'The Cement Industry in India' on 16—7—1947 marked the commencement of the activities of the Association. The Association celebrated the coming of freedom with great enthusiasm and saluted the National Flag actually nine hours before the rest of the College! At another meeting of the Association in November 1947, Mr. M. Arunachalam read a paper on 'The Mineral Wealth of India.' On another occasion the Association met, with Dr. S. R. U. Savur in the chair, to hear Dr. M. S. Krishnan on 'Geological Education and Training.' During the Michaelmas holidays, members of the Association visited Trivandrum, Varkala, Cape Comorin, Courtallam, Papanasam, Quilon and other places.

K. Mohanavijayaramiah.

THE ZOOLOGICAL SOCIETY.

Dr. C. P. Gnanamuthu, M.A., D.Sc., F.Z.S., Director of the University Zoology Laboratory, inaugurated the work of the Society on 22—7—1947 with a lecture on 'Modern Trends in the Study of Living Things.' The record of the Association during the year includes the following lectures, papers and talks:—Mr. A. Nagarajan on 'Man on his own Nature' on 29—7—1947; Mr. S. J. D. Isaac on 'Pisci-culture in Inland Waters' on 5—8—1947; Mr. C. J. Jayadev, M.A. of the Madras Museum on 'Some Aboriginal Tribes of South India' on 19—8—1947; Miss Joshua, M.A. of the Q. M. C. on 'Some Interesting Facts about the Human Blood' on 26—8—1947; and Mr. S. Mahadevan on 'The Fauna of Krusedai' on 28—10—1947. In the Michaelmas holidays, Prof. M. Varada Iyer led the Pass party to Krusedai and Prof. K. C. Ramaswami led the Hons. party to Tuticorin for collection and field work. On 14—10—1947 Miss Anna Thomas and Mr. E. J. Anandam reported on the Krusedai trip and Mr. A. Nagarajan on the Tuticorin trip. The Association was at home to the new graduates on 7—10—1947.

*Anna Thomas.
N. B. Janardanan.*

THE U.O.T.C. ("C" COY., I MADRAS BN.)

Recruitment started somewhat late this year on account of delayed admissions to the College, yet we were able to recruit to the full strength. As usual, some fell off a short time after enrolment. We gave them a discharge very willingly, as we have no use for milksops who cannot stand military training for an hour and a half thrice a week. It is, on the other hand, unfortunate that some who have a genuine aptitude take a long time to make up their minds and apply for enrolment too late in the year.

Training this year has been dislocated by late enrolment and cancellation of training camps. Though intensive training organized on a Company basis is no substitute for the experience of camps, we put our Company through a short ten days' training during the Christmas holidays. We owe a great part of the success of this venture to the abundant help and support we received from the College, Battalion and University authorities. Our only regret is that notwithstanding the conditions in the country, the encouragement given by the authorities and the all-out effort of the officers and other members of the Corps, military training has not attracted our youths as strongly as it ought to. We appeal to them to come out of their studies for a short while regularly and give the U.O.T.C. a fair chance of building up a personality and character for each of them.

Capt. B. R. Baliga.

The Late Mr. O. P. Rangaswami.

The death of Mr. O. P. Rangaswami Iyengar on the 10th August 1947 after a prolonged illness marks the premature end of a busy life devoted to Sanskrit studies and sincere service to our College. O. P. R., as he was familiarly known among us, was Assistant Professor of Sanskrit in our College for about twelve years and, towards the end of this period, Professor of Sanskrit for a short while.

O. P. R. was born on the 5th April 1905, the third son of Mr. Orathi Pathangi Venkataraghavachariar, B.A., B.L. He studied in the P. S. High School, Mylapore and Presidency College, passing out in 1927 with a first class Sanskrit Honours degree. During the following seven years he was, by turns, Assistant Professor of Sanskrit in our College, Research Fellow of Madras University and Professor of Sanskrit Literature and Philology in the Madras Sanskrit College, Mylapore. In 1934, he entered permanent service as Assistant Professor of Sanskrit, and his association with this College, thus begun, was terminated only by his illness in 1946. During this period he made a mark in the College not only as a teacher but as an energetic participant in the extra-curricular life of the institution. Himself an able actor, he organized a number of dramatic performances on behalf of the Presidency College Sanskrit Association. Working in close association with the late Prof. P. P. S. Sastri, the Secretary of the Centenary Celebrations Committee, Mr. Rangaswami made his solid contribution to the success of the celebrations.

His activities extended to Sanskrit circles outside the College. He was a regular contributor to *The Journal of Oriental Research*, Madras. He was connected with the Madras Samskrita Academy as a member of the Executive Committee and as the Literary Secretary and Dramatic Director of the Academy.

A large-hearted, jovial, companionable nature, O. P. R. was greatly loved, and is sorely missed, by all who knew him.

T. C.

Old Students' Association.

LIFE MEMBERS WHO JOINED SINCE THE PUBLICATION OF THE LAST ISSUE :—

Patron.

Sri N. Krishnamoorthi, Advocate, 8 Chandrabhanu Street, Komaleswaranpet, Mount Road, Madras.

Life Members.

Sri M. O. Krishnaswami, Proprietor, Standard Radio and Service Co., 71 Venkatarangam Pillai Street, Triplicane, Madras.

Sri S. Natarajan, South India Radio House, West Great Cotton Road, Tuticorin.

Sri S. A. Raja, Advocate, 17 Main Road, Royapuram, Madras.

Sri G. Ramalinga Reddy, 7 Parthasarathiswami Street, Triplicane.

Sri V. K. Ramaswami, c/o Sir V. T. Krishnamachari, Prime Minister, Jaipur.

Sri K. P. Ranganatha Rao, (Assistant, Parry & Co., Ltd.) Beach Borough, Adyar (c/o Hon'ble Justice Sir K. P. Lakshmana Rao).

Miss C. P. Sakunthala, The Grove, Teynampet, Madras.

Rao Bahadur Sri D. S. Sarma, Principal, Vivekananda College, Mylapore.

Sri P. C. Sekhar (P. Chandrasekhar), Hercules Insurance Co. Ltd., 16 Hare Street, Calcutta.

Miss C. Seshu Srinarayan, Andhra Mahila Sabha, Mylapore, Madras.

Sri G. A. Srinivasan, Professor of Applied Mathematics, Presidency College, Madras.

College Notes.

Mr. T. Suryanarayana, who was Principal of the College from January 1946, retired from service in June 1947. Mr. Suryanarayana's principalship was the crowning phase of a record of long and distinguished association with Presidency College. He was Professor of Applied Mathematics in 1926-27 and from 1929 to 1938 when he went out as Principal of the Rajahmundry Arts College. We are glad that Mr. Suryanarayana is still in the profession as Principal of the new college at Karaikudi. We wish him a long retired life of continued usefulness to the cause of education.

Mr. Suryanarayana has been succeeded as Principal of the College by Dr. S. G. Manavala Ramanujam, Professor of Zoology.

*

*

*

The first step towards the long-awaited re-distribution of emphasis in language studies was taken when two professorships—one of Tamil and the other of Telugu—were created in the College during the year. Mr. R. Viswanatha Iyer was appointed Professor of Tamil and Mr. G. S. N. Acharya Professor of Telugu.

*

*

*

Since the Last issue of *The Presidencian*, we have received news of the death of two former Principals of the College—Mr. H. S. Duncan and Mr. P. F. Fyson. Mr. H. S. Duncan (the son of Dr. David Duncan, Principal of the College 1884-92) was Principal of the College from 1920 to 1925. Mr. Papworth wrote of him thus in his survey of the history of Presidency College in the Centenary Commemoration Book: "Mr. H. S. Duncan was a man of great social and personal charm, whom it was a delight to serve and to whom respect and loyalty were freely and willingly offered by all who had the privilege of working under him. It was during his principalship that the number of students in the College increased from an average of 550 to over 900, and several additional professors were appointed to the staff. This necessitated the duplication of the English classes, and I have memories of Mr. Duncan devoting many hours to the intricate puzzle of revising the College time-tables."

*

*

*

Mr. P. F. Fyson was Professor of Biology in the College from 1904 to 1912. In 1912, when Botany, Zoology and Geology became three separate departments, Mr. Fyson became Professor of Botany. He was Principal of the College from 1925 to 1932. "Mr. Fyson's scientific bent," (to quote Mr. Papworth again) "was exactly what was needed at the time the University inaugurated a separate Faculty of Science, and it was through his efforts that in 1931 we dropped the old B.A. courses in science subjects, and undertook the new B. Sc. courses in Mathematics, Physics, Chemistry, Botany, Zoology and Geology, both in Pass and Honours. This new and extensive venture soon revealed the inadequacy of our accommodation and equipment in the departments of Botany, Zoology and Geology It was then that Mr. Fyson began the work of conceiving and drawing up plans for the new Botany, Zoology and Geology buildings. Financial stringency prevented these buildings from being erected before Mr. Fyson's retirement in 1932 Mr. Fyson lived in retirement in Rushwick, Worcestershire. On the 24th December 1947, he was killed in a traffic accident and, tragically enough, near the gate of his own house. His name lives in the College Clock and the College Park. The prints of Old Masters and Ajanta frescoes which grace the College corridors are evidence of Mr. Fyson's devotion to the fine arts. Mrs Fyson, a good painter, and he were connected for a long time with the Madras Fine Arts Society. He was, besides, a keen student of the flora of South India. As Secretary of the Madras Horticultural Society, he organized several flower shows.

— 27/12/47

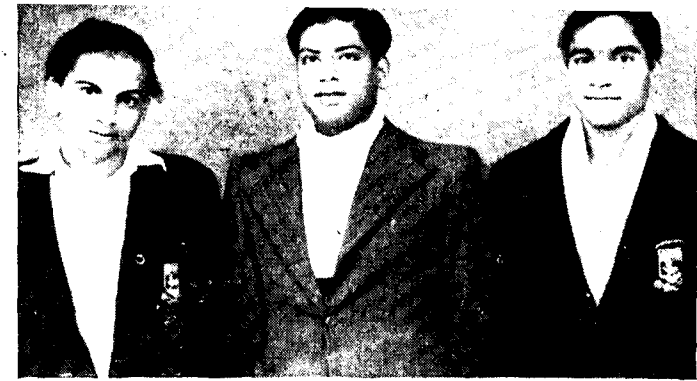
"Quit India"

(Written in August 1942)

In the good old days when we went to school,
We were told a tale that sounded true
Of the Benefits of British Rule.—
You remember the tale, don't you?
"They gave us Railways" (now being taken up);
"They gave us Justice" (now being shaken up);
"They made us a Nation and gave us unity."
(Now a Nation springs from from each community,
All eager to slice at the end of the blitz
Our motherland into several bits.)
"They brought us Peace, unknown before."
(Now, setting the stage for civil war,
They draw towards us total war.)

*The Benefits are going fast—
And British Rule must go at last!*

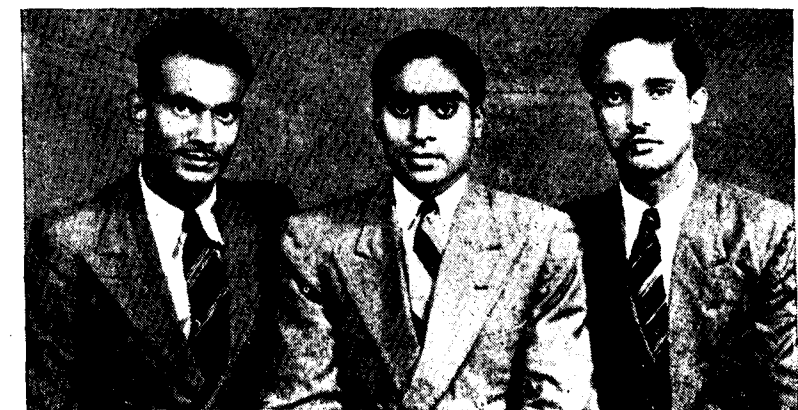
APEX

THE TENNIS TRIO.
(APPA RAO : RANGANADHAN : PAUL.)

OUR FOOTBALL TEAM.

THEODORE SAMUEL : C. G. PAUL : R. M. HUSSAIN.

In Memoriam

STATUE OF
MAHAMAHOPADHYAYA
DR. V. SWAMINATHA AYYAR.

THE LATE MR. O. P. RANGASWAMI.

THE LATE DR. T. R. CHINTAMANI,
(Old Student.)

கலைமகள் துதி

(மகா மகோபாத்யாய டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் கவிபாடுதலிலும் வல்லுநராக இருந்தார். அவர்பாடிய பாடல்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. அவை பிரசுரிக்கப்படாமலேயே உள்ளன. அவற்றுள் அவர் இளமையில் பாடிய சில துதிப் பாடல்களே கீழே தரப்பட்டுள்ளன. இவற்றை அன்புடன் உதவிய திருவாளர் எஸ். கலியாண சுந்தர ஐயரவர்களுக்கு எம் நன்றி உரித்தாகுக.)

1. கலைமகள் பா தாம்புயத்திற் கண்ணியடி யேன்சொல்
மலைவில்பல பாக்கள் வழுத்த—உலைவில்லா
வாரணன்முன் னோன்பரமன் மைந்தன்மா தங்கமுதக்
காரணன்செம் பாதமலர் காப்பு.
2. எய்தாப் பொருளொன்று மிப்புனியில் வேறில்லை
வெய்தாத் தெறுவினையும் வீந்திதிமே—ஐகாகும்
வெண்டா மரைமலரின் மேவுங் கலைமகடாட்
டண்டா மரைவணங்கிற் றான்.
3. திருவளர் நின்மலர்ச் சேவடி போற்றுந் திறமதில்லாக்
கருவள ரென்மன முந்நாவு மேவிச் சுகித்துறையாய்
குருவள ரெண்கண னாபிலெஞ் ஞான்றுங் குடியிருக்கு
மருவளர் பூங்கொடி யேகம லாசன மாமணியே.
4. பாடா தவனின் பதாம்புயத் தன்னைப் பரிந்துதினம்
கூடா தவன்சன் னிதிக்கெதி ரேகுலை யாப்புகழைத்
தேடா தவனினி யென்றுய் வதுகொ றிகழவருள்
வாடாத மாமை திகழ்கம லாசன மாமணியே.
5. கலைமக டாளிற் புகலொரு பான்கவி கற்பவர்கற்
றலைவற வென்று முரைப்போ ரொழுது மவரிவர்கள்
மலைவகல் கல்லியுஞ் செல்வமும் வாய்ந்து மறுமையினில்
தலையமை யின்பக் கடலா வெருட் டளர்கென்றே.
6. உள்ளக் கவலையெ லாமுரைத் தேனுக் குவந்தருள
மெள்ளக் கவினன மீதிவந் தேவர வேளையிதே
கள்ளக் கயவர்க் கருமழு தேகற பகக்கனியே
வள்ளக் கமல மலர்மீதில் வாழு மனோன்மணியே.

சொல்லும் பொருளும்.

தமிழ்மொழி நீண்டகாலமாக வளர்ந்து வந்த பான்மையாலும், தமிழ்ச் சொற்கள் புலமை சான்ற பெரியோர்கள் கையாட்டுப் பழகி வந்த காரணத்தாலும், அச்சொற்களுட் பல திட்டமும் துட்பமும் பொருந்திய பொருள் வாய்க்கு விளங்குகின்றன. அவ்வாறு அமைந்து கிடக்கும் பொருள்கள் மேலெழுந்தவாயிற் படிப்பவர்க்குப் புலனாகா. துலாகிரியர்களை யொத்த அறிவு வாய்ந்த உரையாசிரியர்கட்கே அப்பொருள்கள் தம் முழு உருவத்துடன் தோன்றுகின்றன. ஆகவே, தமிழ் நூல்களை அவற்றின் உரைகளோடு படித்தல் வேண்டும் என்று நம் முன்னையோர் பணித்திருந்தனர்.

அன்றியும், சொற்களின் பொருள் வளர்ச்சியை அறிவியல் முறைப்படி ஆராய்வதை ஒரு கலையாகக் கொண்டு மேல் நாட்டினர் அத்துறையில் ஆராய்ச்சி செய்து வருவது போற்றத்தக்கது. சொற்பொருட்கலை (Semasiology) அவர்கள் மொழிகளிலே நெடுந்தூரம் வளர்ந்திருக்கிறது. சொற்பொருள்களின் சரித்திரமும் அன்னார் மொழிகளிலே நன்கு ஆராய்ந்து எழுதப் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய மொழித்துறைகளில் நம்மவர் இன்னும் இதங்காமை இரங்கத்தக்கதே. அதற்கொரு தொடக்கத்தையேனும் தமிழ் மாணவர் செய்யப் புகுமுன் தமிழிற் பரிநலம் சொற்களுக்கு நேர்மையான பொருளைக் காண்பது இன்றியமையாததாகும். வெளிவந்துள்ள அகராதிகள் ஸ்ரீம் முயற்சிக்குப் பேருதவி செய்யக்கூடும் எனினும், தமிழிலுள்ள பல பண்டை நூல்களுக்கும் உரை வகுத்த சான்றோர்கள் தம் உரையில் எவ்வாறு சொற்களுக்கா, உரைகூறிச் செல்கின்றனர் என்பதைக் காண 'உரைகாரர் சொற்-பொருள் அகராதி' ஒன்று ஆக்குவதில் சால்ப் பயன்படுவதாகும். அதனை நிரூபிக்க 'நூலிற், பரித்த வுரையெல்லாம் பரிமேலழகன், தெரித்த உரையாமோ தென்' என்று புகழப் பெற்ற பரிமேலழகரின் திருக்குமர் உரையினின்றும் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற நூறு சொற்களையும் அவற்றிற்கு அவர் கூறிய பொருளையும் அகராதி வரிசையில் அமைத்துக் காட்டியுள்ளோம். இத்தொகுதி பரிமேலழகருரையை முற்றிலும் துறவி ஆராய்ந்து அமைக்கப்பட்டதன்று. மாகிரிகைக்காகவே தொகுக்கப்பட்டது. மாணவர்க்கு இத்துறையில் ஊக்கங்காட்ட இஃதோர் வாயிலாக அமையவேண்டுமென்பதே நோக்கமாக இஃது எழுதப் பெற்றது.

குறிப்பு :—நக ஸ்ரீவைகளில் காணப் பெற்றிருக்கும் எண்கள் குறள் எண்களைக் குறிப்பன. இரு பகரங்களுள் உள்ளவை அதிகாரங்களைக் குறிப்பன.

சொல்

அசைவின்மை [594]
அடக்கமுடைமை [அதி 13]

அணைங்கு [618]
அந்தணர் [30]
அருமை (210)
அருளுடைமை (அதி 25)

அருடாடம்பு (345)

அலர்தல் (1144)
அழுக்காறு (35)
அறம் [உரைப்பாயிரம்]

அன்புடைமை [அதி 8]

ஆக்கம் (31)
ஆண்மை (383)
ஆள்வினையுடைமை [அதி 62]
இகல் [அதி 86]

இருள் (121)
(243)

இல்லறம் [உரைப்பாயிரம்]

உட்புகை [அதி 89]

உண்கண் (1091)
உரம் (600)
உரு (684)
உலகத்தோ டொட்ட ஒழுக்கல் (140)
உலக நடை (572)

உலகு (256)
(140)

உளக்கம் (382)
ஊராண்மை (307)

எண் (392)
ஐந்தாகிய உணர்வு (354)

பொருள்

இடுக்கண் முதலியவற்றில் தளராமை
மெய், மொழி, மனங்கள் தீநெறிக்கண் செல்லாது
அடங்குதலுடையனாதல்
(காம நெறியான் உயிர்கொள்ளும்) தெய்வமகள்
அழகிய தட்பத்தினை உடையவர்
இன்மை
தொடர்பு பற்றாது இயல்பாக எல்லா உயிர்கண் மேலும்
செல்வதாகிய கருணை.
பத்துவகை இந்திரிய உணர்வோடும் ஐவகை வா
யுக்களோடும் காமவினேவினேவுகளோடும் கூடிய
மனம்; இது நுண்ணுடம்பெனவும் படும்.
மேன்மேன் மிகுதல்
பிறராக்கம் பொருமை
மனுமுதலிய நூல்களில் விதித்தன செய்தலும்
விலக்கிய ஒழிதலும்
தொடர்புடையார்கண் காதலுடையனாதல்
மேன்மேலுபர்தல்
ஒன்றனைப் பாராது கடிதிற் செய்வது
இடைவிடாத மெய்ம்முயற்சியுடையனாதல்
இருவர் தம்முட்பொருது வலிதொலைதற்கேதுவாய்
மாறுபாடு.
ஒர் நக விசேடம்
தன்கண் புக்கார்க்குத் துன்பம் செய்வதோர் நகம் :
அது கீழுலகத்துள் ஒரிடம்.
இல்வாழ்க்கை நிலைக்குச் சொல்லுகின்ற நெறிக்கண்
நின்று அதற்குத் துணையாகிய கற்புடைய மனை
யோடும் செய்யப்படுவது.
புறப்பகைக்கு இடனாக்கிக் கொடுத்த அது வெல்லந்
துணையும் உள்ளாய் நிற்கும் பகை.
மையுண்ட கண்
அறிவு
கண்டார் விரும்பும் தோற்றப் பொலிவு
உயர்ந்தோர் பலரும் ஒழுகியவாற்றான் ஒழுகுதல்
ஒப்புரவு செய்தல், புறந்தருதல், பிழைத்தன பொறுத்
தல் என்றிவை முதலாயின
உயிர்ப்பன்மை
உயர்ந்தோர்
வினைசெய்தற்கண் மனவெழுச்சி
உபகாரியாம் தன்மை
கணிதம்
மனம்

சோல்	பொருள்
ஐயம் (353)	பலதலையாய உணர்வு
ஒப்புரவு [அதி 22]	உலக நடை
ஒழுக்கம் [உரைப்பாயிரம்]	அந்தணர் முதலிய வருணத்தார் தக்தமக்கு விதிக்கப் பட்ட பிரம்சரியம் முதலிய நிலைகளினின்ற அவ்வழற்றுகோதிய அறங்களின் வழுவாதொழுதுதல்
ஒளி (653)	தாமுள காலத்து எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்படுதல்
(698)	(அரசர் உறுங்காநிற்கவும் தாமுலகங்காக்கின்ற அவர்) கடவுட்டன்மை.
(971)	தானுளறிய காலத்து மிக்குத் தோன்றுதலுடைமை.
ஒவாமை (33)	இடைவிடாமை.
கண்ணோட்டம் [அதி 58]	தன்னோடு பயின்றாரைக் கண்டால் அவர் கூறியன மறுக்கமாட்டாமை; இஃது அவர்மேல் கண் சென்ற வழி நிகழ்வதாகவின் அப்பெயர்த்தாயிற்று.
கதம் (130)	வெகுளி
கயமை [அதி 108]	(குணங்கள் யாவுமில்லாய) கீழோரது தன்மை
கள்ளாமை [அதி 29]	பிறருடையையிருப்பது யாதொரு பொருளையும் அவரை வஞ்சித்துக் கொள்ளக் கருதாமை; கருதுதலும் செய்தலோடு ஒத்தவின் கள்ளாமை என்றார்.
காழ்த்தல் (760)	முதிர்தல்
குடம்பை (338)	முட்டை (கூடென்றுரைப்பாருமுளர்)
கொடுங்கோன்மை [அதி 56]	அரசனாற் செய்யப்படும் முறையினது கோடுதல்தன்மை
சூன்றான்மை [அதி 99]	பலகுணங்களானும் நிறைந்து அவற்றை யாடற்றன்மை
சாவா மருந்து (82)	அமிருதம்; சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருந்து
சிறற்றினம் [அதி 46]	‘நல்லதன் நல்லும் தீயதன் தீமையும் இல்லென்’ போரும், விடரும் தார்த்தரும் நடரும் உள்ளிட்ட குழு.
சுனைத்தல் (1203)	அரும்புதல்
செங்கோன்மை [அதி 55]	அரசனாற் செய்யப்படும் முறையது தன்மை. [அம் முறை ஒரு பாற் தொடரது செவ்விய கோல் போற வின் செங்கோலென்பபட்டது.]
செம்மை (951)	கருத்தும் சொல்லும் செயலும் தம்முண்மாறாகாமை
செம்பொருள் (91)	அறம் (மெய்யுணர்ந்தார் நெஞ்சிற்கெல்லாம் செம்மை யுடைத்தாய்த்தோன்றலின் செம்பொருளெனப் பட்டது.)
சோர்வு (56)	மறவி.
ஞானம் [ஞானம்]	வீடு பயக்கும் உணர்வு
தக்கார் (446)	அறிவொழுக்கங்களால் தகுதியுடையவர்
தகையணங்குறுத்தல் [அதி 109]	தமியளாய் நின்றானைத் தமியனாய்க் கண்ணுற்ற தலைமகன் அவள் வனப்புத் தன்னை வருத்த முறுத்தலைச் சொல்லுதல்.
தண்டம் [உரைப்பாயிரம்]	ஒழுக்க நெறியினும் வழக்கு நெறியினும் வழிஇயினுரை அந்நெறி நிறுத்தற் பொருட்டு ஒப்ப நாடி அதற்குத் தக ஒறுத்தல்.

சோல்	பொருள்
தலையளி (390)	முகமலர்ந்தினிய கூறல்
தவம் (19)	மனம் பொறிவழி போகாது நின்றற் பொருட்டு வீர தங்களான் உண்டி சுருக்கல் முதலியன.
தாளாண்மை (613)	முயற்சி
தானம் (19)	அறநெறியான் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்குக் கொடுத்தல்.
தீச்சொல் (128)	தீங்கு பயக்கும் பொய், குறளை, கடுஞ்சொல் என்பன.
(139)	பிறர்க்குத் தீங்கு பயக்கும் பொய்முதலியனவும்’ வருணத்திற்கு உரியவல்லனவுமாம்.
துறவறம் [துறவறவியல்]	(இவ்வறத்தின் வழுவாதொழுகி அறிவுடையார்ப் பிறப் பினை அஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட்டுத்) துறந்தார்க்கு உரித்தாய் அறம்.
துறவு [அதி 35]	புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும் அகமாகிய யாக்கையின் கண்ணும் உளதாம் பற்றினை, அவற்றது நிலையாமை நோக்கி விடுதல்.
துற்றுதல் (188)	பலருமறியப் பரப்புதல்
தென்புலத்தார் (43)	பிதிரர் (படைப்புக்காலத்து அயனாற் படைக்கப்பட்ட தோர் கடவுட்சாதி: அவர்க்கிடம் தென்றிசை).
நடுவுநிலைமை [அதி 12]	பகை, நொதுமல், நண்பென்னும் மூன்று பகுதியினும் அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நிற்கும் நிலைமை
நல்குரவு [அதி 105]	நுகரப்படுவன யாவுமில்லாமை
நாகரிகம் (580)	கண்ணோட்டம்
நாண் (951)	பழிபாவங்களின் மடங்குதல்
நிச்சிரப்பு (532)	நாடோறும் இரவான் வருந்தித் தன் வயிறு நிறைத்தல்
நிறை (864)	மறைபிறாறியாமை
நிறைமொழி (28)	அருளிக்கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப்பயன் களைப் பயந்தே விடும் மொழி.
நீத்தார் [அதி 3]	முற்றத் துறந்த முனிவர்
பகைவர்க்கம் (அதி 44)	காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம் எனப்பட்ட குற்றங்கள் ஆறு.
பிறவித்துன்பங்கள் (4)	தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமென மூவகையான துன்பங்கள்.
புகழ் (அதி 24)	இவ்வறத்தின் வழுவாதார்க்கு இம்மைப் பயனாகி இவ்வுலகின்கண் நிகழ்ந்து இறவாது நிற்கும் கீர்த்தி
புதை (597)	அம்புக்கட்டு
புறங்கூறுமை (அதி 19)	காணாதவழிப் பிறரை இகழ்ந்துரையாமை
பெண்டகை (1083)	நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பென்னும் குணங்கள்
பெரியார் (அதி 45)	பேரறிவுடையார்
பெருமை (அதி 98)	(செயற்கரிய செய்தல், தருக்கின்மை, பிறர் குற்றங் கூறுமை என்றிவை முதலிய) நற்குணங்களாற் பெரியாரது தன்மை
பேடி (727)	பெண்ணியல்புமிக்கு ஆணியல்பு முடையவன்

சோல்	பொருள்
பேதைமை (அதி 84)	யாதமரியாமை
பொச்சாவாமை (அதி 54)	சொர்தலைச் சொர்யாவமை
மடனோக்கு (1089)	வெநவுதலையுடைய நோக்கு
மடியின்மை (அதி 61)	சொம்புகடில்லாமை
மயக்கம் (346)	அறியாமை
மறம் (303)	தவகண்மை
மனந்தூய்மை (455)	விசேடவுணர்வு புலப்படுமாறு இயற்கையாய் அறியாமை யின் நீங்குதல்
மாசு (278)	காம வெருளி மயக்கங்கள்
மானம் [அதி 97]	எந்நான்றும் தந்நிலையிற்றாழாமையும், தெய்வத்தார் முழவு வந்துழி உயர்வாழாமையும்
முதிழ்ப்பு (1274)	முதிர்ச்சியாற் புடைபடுதல்
மூத்கல் (441)	அறிவாணும், சிலத்தாணும், காலத்தாணும் முதிர்தல்
வழக்கு (உரைப்பாயிரம்)	ஒரு பொருளைக் களித்தனியே எனதெனதென்றி ருப்பார் அஃகாரணமாகத் தம்முண் மாறுபட்டு அப்பொருண்மேற் செல்வது.
வன்கண் (632)	வினை செய்தற்கண் அசைவின்மை
வன்பால் (34)	வன்னிலம்
வாய்மை (அதி 30)	மெய்யினது தன்மை
வாழ்க்கைத்துணை (அதி 6)	இல்லான்
விபரீதவுணர்வு (351)	மறுபிறப்பும் இருவினைப் பயணம் கடவுளதில்லை யெனவும், மற்றுமித்தன்மையவும் சொல்லும் மயக்கநால்வழக்குக்களை மெய்நூல் வழக்கெனத் துணிதல்
விரதம் [சுறவறவியல்]	இன்னவறம் சொல்லெனவும் இன்னபாவமொழிவ லெனவும் எம்மாற்றுகேற்ப வகைந்நு கொள்வன புதுமை
விருந்து (43)	முகத்தினும் மார்பினும் பட்டபுண்
விழுப்புண் (776)	வினைமுடிப்பாறுக்கு வேண்டுவதாய் மனத்தின்மை
வினைத்திட்பம் (அதி 97)	அறிவு முதுராமை
வெண்மை (844)	

ஆர். விசுவநாதையர், M.A., B.O.L.

மாதவி பெற்ற மணிமேகலை.

“கோவலன் மாதவி கதைதான் தெரிந்து இருக்கிறதே. அதை ஏன் வீணாக எழுத வேண்டும்?” என்று கேளாதீர்கள், அந்தக் கதையைப் பற்றியன்று நான் எழுதப் போவது. இக் கட்டுரையின் முழுப்பெயரையும் சொன்னால் நீங்கள் அதிக வியப்பை அடைவீர்கள். ‘மாதவி பெற்ற மணிமேகலை என் உயிர் தந்தது’ என்பது தான் அதன் முழுப்பெயர். “என்ன ஐயா! பெரிய விடுகதையாக இருக்கிறதே” என்று கேட்கலாம். படித்துத் தான் பாருங்களேன்!

நல்ல மலை நாடு. அந்த மலைநாட்டில் ஓர் அழகிய ஊர். குறவர்களே அங்கு வாழ்ந்து வந்தனர். அக்குறவர்களுக்கு ஒரு தலைவன். அவனுக்கு ஒரு பெண். பெண்ணென்றால் சாதாரணப் பெண்ணல்லள். அழகுத் தெய்வமே பெண்ணுருவங் கொண்டதோ என்று சொல்லுமாறு அவளது அழகு விளங்கியது. நல்ல இளம்பருவம்; கலையற்ற வாழ்க்கை; பெயரைச் சொல்லவில்லையே என்கிறீர்களா? வள்ளி என்றுதான் வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்.

வள்ளி தினைப்புனங் காவலில் இருந்தாள். அவள் காவலாக இருந்தது வீண் தான். ஏன்? அவள் கிளிகளை ஓட்டினால் அந்தப் பாழுங் கிளிகள் ஓடுவதில்லை. அவள் குரலைக் கேட்டு நம்மைச் சேர்ந்த கிளிதான் அழைக்கின்றது என்று நினைத்து வேறு பல் கிளிகள் வந்து கூடிவிடும். காவல் காத்துவந்த வள்ளியின் மனத்தைக் கவர்ந்தான் ஒரு கள்வன். அவன் காளைப்பருவத்தான்; செல்வத்திற் சிறந்தவன்; வீரம் மிக்கவன். அவனது அகன்ற மார்பையும், திரண்ட தோள்களையும் கண்டால் ஆண்கள் கூட நாம் ஏன் பெண்ணாய்ப் பிறக்கவில்லை என்று நினைப்பார்கள். வேட்டையாடவே காட்டிற்கு வந்தவன். அவன் பெயர் வேண்டுமா? முருகன் என்றுதான் கூப்பிடுங்களேன். தற் செயலாகவே ஒரு நாள் அவன் வள்ளியைக் கண்டான். அவ்வளவுதான். வேட்டையாட வந்ததையே அவன் மறந்துவிட்டான். அவளுடைய அழகிற்கு அவன் அடிமையாகி விட்டான். அவள் மாத்திரம் என்ன? பெண் தானே! அதிலும் இளம்பருவக் கன்னி. அவள் முருகனைத் தன் மனத்தில் அமைத்துவிட்டாள். முதலில் அவர்கள் கண்களே பேசிக்கொண்டன. வாய்ப்பேச்சு எதற்கு? கண்கள் பேசினால் போதாதோ?

முருகன் சில நாட்கள் பகலில் வருவான்; சில நாட்கள் இரவில் வருவான். ஒரு நாள் ஒரு பொழுதாவது வள்ளியைப் பார்க்கவில்லையென்றால் அவன் பித்துப் பிடித்தவன் போல் ஆகிவிடுவான். வள்ளியும் அப்படித்தான். என்ன செய்வது? யாருக் கும் தெரியாமல்தானே அவர்கள் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறது! அவனைத் தனியாக இருக்க விடுகிறார்களா அவளுடைய தோழிகள்? அதிலும் உயிர்த்தோழி இருக்கிறாளே! அவள் குறும்புக்கு இருப்பிடம். இயமனுக்குத் தெரியாமல் உயிர் போனாலும் போகும். அவளுக்குத் தெரியாமல் வள்ளி ஒரு காரியமும் செய்ய முடியாது. இருந்

தாலும் அவ்விருவருக்கும் குறுக்கே அவள் நிற்பாளா? பார்த்தும் பாராததேபோல் அவள் இருப்பாள்.

ஒரு நாள் மாலைக் காலம். ஒரு பெரிய குருக்கத்தி மரத்தின் அடியில் சந்திப்பதாக அவ்விருவரும் முதல் நாளை நிச்சயப்படுத்தி இருந்தனர். வள்ளி எப்படியோ தோழிகள் எல்லோரையும் ஏமாற்றிவிட்டுக் குருக்கத்தி மரம் இருந்த இடத்திற்கு வந்து விட்டாள். காத்துக் காத்துப் பார்த்தாள். முருகன் வரும் வழியில் விழிவைத்து நின்றாள். முருகனைக் காணவில்லை. ‘யாராவது எங்களுடைய களவைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டார்களோ? அதனால் தான் வரவில்லையோ?’ என்று நினைத்து ஏங்குவாள். “ஒரு வேளை அவரை யானைக்கூட்டம் இடைவழியில் வளைத்துக்கொண்டிருக்குமோ?” என்று நினைப்பாள். உடனே அவள் உடல் நடுங்கும். பின்பு, ‘சை! அவர் ஆயிரம் ஆண்ட் யானைகளைக் கூட ஒரு கணத்தில் வெட்டி வீழ்த்தினிட மாட்டாரோ!’ என்று தேற்றிக் கொள்வாள். ‘அருவியிலிருந்து வேகமாக வரும் ஆற்றில் நீந்தி வரும் பொழுது ஒரு வேளை ஆற்று நீர் அவரை இழுத்துக் கொண்டு போயிருக்குமோ?’ என்று நினைப்பாள். உடனே ‘சூப்’ என்று அவள் உடம்பெல்லாம் வியர்க்கும். ‘என்ன! நான் பெண்ணென்பது சரியாக இருக்கிறதே! அவரையா ஆற்றுநீர் இழுத்துக்கொண்டு செல்லும்? அவருடைய அகலமான மார்பும், உருண்ட தோள்களுமே அவர் நீந்து வதில் வல்லவர் என்பதைக் காட்டுகின்றனவே! அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை’ என்று சொல்வாள். இவ்வாறு பலபட நினைத்து நினைத்துப் பார்த்தாள்.

பறவைகளெல்லாம் கூடுகளை நோக்கி விரைந்து சென்றன. மேயச் சென்ற பசுக்கள் திரும்பும் மணியோசை கேட்டது. இருட்டிவிடும் போல் இருந்தது. உயிர்த் தோழியும் கூப்பிடும் ஒலி கேட்டது. வள்ளிக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. உடனே தான் அணிந்திருந்த மேகலை அணியை எடுத்தாள். அதனுள் பதிக்கப்பெற்றிருந்த மணிகள் மின்னின. அவள் அதைக் குருக்கத்தி மரத்தின் கொம்பு ஒன்றில் சூட்டினாள். போக மனமே இல்லை. திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே போய் விட்டாள்.

சிறிது அமைதி இருளும் கவியத் தொடங்கி விட்டது. காற்றினும் கடிதாக வந்தான் முருகன். அவன் கண்கள் அங்குமிங்கும் தேடின. யாரை? வள்ளியைத்தான். வள்ளியைக் காணவில்லை. ‘பகீர்’ என்றது அவனுக்கு. ‘புதர்களுக்குள் விளையாட்டாக ஒளிந்து கொண்டிருப்பாள்’ என்று நினைத்துப் புதர்களை யெல்லாம் விலக்கிப் பார்த்தான். ஒரு மான்தான் துள்ளி வெளியில் வந்தது; அவளை மருண்ட கண்களால் பார்த்தது. ‘மானே! வள்ளி இங்கு வந்தாளோ’ என்று கேட்டான் முருகன். என்ன செய்வான் பாவம்! அவன் ஆசைக் கொடுமை. மான் பேசுமா? அது எடுத்தது ஓட்டம். ‘ஒருவேளை நமது களவு வெளிப்பட்டு விட்டதோ’ என்று ஒரு நினைவு அவனுக்கு வந்தது. உடனே, “தெரிந்தால்தான் என்ன மோசம்? அவள் தந்தையை நாளைய தினம் பார்த்து நானே கேட்கின்றேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டான். இருந்தாலும் ஒரு

அச்சம். ‘வள்ளியை அவள் தந்தை எனக்கு மணம் செய்து கொடுக்க மறுத்தால்?’ உடனே ஒரு துணிவு. ‘உயிரை விடுவேன்’ என்று வாய் கூறியது. அவன் வாய்தான் வீரம் பேசியது. உடம்பில் ஒரு சோர்வு உண்டாகி விட்டது. செய்வதொன்றும் அறியாது பெருமூச்சு விட்டு அக்குருக்கத்தி மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டான். கண்களை அகல விழித்து மேலே பார்த்தான். ‘ஆ! அது என்ன! மேகலாபரணம்! ஆஹா! வள்ளியினுடையதல்லவா! ஆம். என் வள்ளிதான் இங்கு வந்து போயிருக்கிறாள். வள்ளி என்ன சாதாரணமானவளா? தான் வந்து சென்றதற்கு அடையாளமாக அவள் தன் மேகலையை இங்கு வைத்திருக்கிறாள்! மேகலையே! என் உயிரை நீதான் கொடுத்தாய். இம் மாதவி பெற்ற மணிமேகலை தான் என் உயிர் தந்தது’ என்றான்.

என்ன? இன்னும் தெரியவில்லையா? மாதவி என்றால் குருக்கத்தி மரம் மணிமேகலை என்றால் மணிகள் இழைத்துச் செய்யப்பெற்ற மேகலையணி! இப்பொழுது விளங்கியதா ‘மாதவி பெற்ற மணிமேகலை என் உயிர் தந்தது’ என்பதன் பொருள்?

கே. சி. வன்மீகநாதன், B.O.L., L.T.

திருவல்லிக்கேணிப் புராணம் —

இராசதானிக் கல்லூரிச் சருக்கம்

(பொறுக்கப்பட்ட இரண்டு பாடல்கள்)

1. மன்னையை மாணவர்க ளார்ப்பொலியு மேனை
மின்னையை மாணவியர் கீச்சொலியும் வேளை
அன்னவெம தாகிரியர் அருண்மொழியும் மிக்கே
பன்னரிய ஆர்கலி பயப்படுவ தம்மா!
2. நாட்டம் போல்வது சென்னைக் கித்தலம் நாமகள் நாடுகலைக்
கோட்டம் போல்வதும் மாகாணக்கல் லூரித் தமிழ்ச்சங்கத்
தேட்டம் போல்வதிங் குளபுத் தகநிலை யங்குறு முனிவனது
நீட்டம் போல்வது மதிதொறு நடைபெறு நல்ல தமிழ்க்குழகம்.

த. இலக்குமிநாராயணன், இரண்டாம் வகுப்பு.

புருஷாள் துவண.

மதுரை ஸ்டேஷன் பிராட்டிரத்தில் சென்னைப் பிரபாணத்திற்குத் திருவனந்த புரம் எக்ஸ்பிரஸை எதிர்த்து உட்கார்ந்திருந்த விசுவத்தின் எதிர்ப்பெஞ்சில் ஒரு பாட்டியும் யுவதியும் வந்து உட்கார்ந்ததைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்த விசுவம், காலரைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு எதிரிலிருந்த யுவதியின் மீது துருஷ்டியைச் செலுத்தினான். யுவதியும் அவள் கயல் விழிகளின் விச்சைத் தன்மீது விடுவதை விசுவம் கவனித்தான். காவல்களில் காதலர்களின் கண்கள் சந்திக்கும் பொழுது அவர்களின் உடம்புகளில் உண்டாகிறதாகச் சொல்லப்படும் மின்சார வேகம் பாய்வது போன்ற உணர்ச்சி நம் விசுவத்துக்கும் ஏற்பட்டது என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்! மறுகணம் யுவதி தலையைத் திருப்பிக்கொண்டாள். விசுவத்தின் மனதில் பல எண்ணங்கள் ஓடி மறைந்தன. யுவதியைப்பற்றி அறிப ஆவல் கொண்ட விசுவம் பேச்சை எப்படி ஆரம்பிக்கலாம் என்று யோஜித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே “பழம் நழுவிப் பாவில் விழுந்தாற்போல்” பாட்டியே பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“ஏண்டாப்பா—குழந்தை, எந்த ஊருக்குப் போறே, நீ? பிராமணனாத்து குழந்தையா நீ?”

“ஆமாம் பாட்டி. என்னைப் பார்த்தா எப்படித் தோன்றது உங்களுக்கு? நான் பட்டணம் போறேன்”

“நல்ல வேளையா போச்சு. பட்டணம் போறவா துணை கிடைக்கணுமேன்னு மீனாட்சியை வேண்டிண்டே வந்தேன். ஏண்டாப்பா, டிக்கட் வாங்கிட்டியா?”

“இல்லே பாட்டி. டிக்கட் கொடுக்க கொஞ்சம் நேரம் ஆகும். டிக்கட்டே பட்டணத்துக்கு கொஞ்சமாதான் கொடுக்கப் போறோம்.”

“அப்போ உனக்கு வாங்கிறபோது இன்னொரு டிக்கட் பட்டணத்துக்குச் சேர்த்து வாங்கிடு” என்று பணத்தையும் பாட்டி கொடுத்தாள்.

“பாட்டி, நீங்க எங்கிருந்து வரேன்”

“நான் சொக்கி குளத்திலேருந்து வரேன். இவள் என் பிள்ளை வயத்துப் பெண் வனஜா. பட்டணத்திலேதான் பிராஸிடென்ஸி காலேஜிலே படிக்கிறா. இவா அப்பா இங்கே கலெக்டர் ஆபீஸிலே செரஸ்கார் உத்தியோகம் பண்ணுன். அவள்தான் ஸ்டேஷனுக்கு வரேன்னான். அந்த எழவுக்கச்சரீலேதான் ராத்திரி பகல் கிடை யாதே. இன்னிக்கின்னு பார்த்து எவ்வினாதுரை வேறு வராணும். என்னபன்றது, அவன் வரமுடியல்லே. பிழிையும் அனுப்ப முடியல்லேன்னுட்டான். இந்தக் காலத்திலே பொம்மனாட்டிகள் தனியா ஒரு இடத்துக்குப் போறதானா எத்தனை பயமாய் இருக்குத் தெரியுமோ?”

“ஆமாம் பாட்டி ஆமாம். இந்தக்காலத்திலே பெண்பிள்ளைகள் தனியாப் போறது பிசகுதான். பாருங்கோ, இன்னிக்கு பேப்பரிலே போட்டிருக்கான். முந்த நான் கல்கத்தா மெயிஸிலே ஒரு பொம்மனாட்டி வண்டியிலே எவ்வே ஒரு கடியப் பொம்மனாட்டிமாதிரி வேஷம் போட்டுண்டு ஏறி உட்கார்ந்து பாதிராத்திரியிலே வலாரும் அசந்திருக்கும் பொழுது நகைகளோடே தூங்கிண்டிருந்த ஒரு குழந்தையைச் சாமர்த்தியமாய் எடுத்துண்டு ஒரு சின்ன ஸ்டேஷன்லே இறங்கிட்டானாம். வண்டி ரொம்பதூரம் போனா விட்டு முழிச்சிண்ட குழந்தையோட தாயார் குழந்தையைக் காணுமே அடிச்சிண்டாளாம்.”

“ஐயோ பாவம், அப்பறம் என்னடாப்பா ஆச்சு. பிள்ளையைப் பெத்தவ மனசு என்ன பாடுபடுமோ!”

“நல்ல வேளையா குழந்தையை தூக்கிண்டு போன தடியன் கொஞ்சம் இரக்க முள்ளவன் போலவே இருக்கு. அவன் இறங்கின அந்த ஸ்டேஷனிலேயே மேல் துண்டை விரிச்சு குழந்தையை படுக்க வச்சுட்டு நகைகளைக் கயட்டிண்டு போயிருக்கான். கொஞ்ச நேரத்திலே குழந்தை முழிச்சிண்டு கத்தினதைக் கேட்டுட்டு ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் அறையிலேருந்து வந்து குழந்தையை எடுத்து ஆஸ்வாஸப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிற பொழுது 50 மைலுக்கு அப்பாலே உள்ள ஸ்டேஷன்லேருந்து குழந்தை காணாமல் போன விஷயம் தந்தி வந்து குழந்தையைப் பத்திரமாக அடுத்த வண்டியிலே அனுப்பிச்சாராம். இந்த மாதிரி தினம் ஏதானும் நடந்துண்டு தான் இருக்கிறது.”

“ஏண்டாப்பா, ரொம்ப நகைகள் போயிட்டதாமா?”

“நகைகள் கிடக்கிறது பாட்டி, குழந்தை உசிரோடே கிடைச்சதே!”

“அதுவும் சரிதான்டாப்பா. குழந்தைக்கு ஒரு நாலுபவுன் சங்கிலியாவது போட்டிருக்கமாட்டாளா. காதிலே, முக்கிலே ஒண்ணுமில்லாட்டாலும் கழுத்திலே இருக்கிற ஒரு சங்கிலியைச் சொல்லு.”

‘களுக்’ நென்ற சிரிப்பைக்கேட்டு எதிரிலிருந்த கன்னியைக் கடைக்கண்ணால் கவனித்தான் விசுவம். காதிலும் முக்கிலும் ஒன்றுமில்லைதான். கழுத்தில் ஒரு மெல்லிய சங்கிலி மின்னிற்று.

“ஏண்டாப்பா, மணி அடிக்கிறுனே, டிக்கட் வாங்கிண்டு வந்துடேன்.”

டிக்கட் வாங்கச் சென்ற விசுவம் எல்லோரையும் போல் “க்யூ” வரிசையில் நின்று வாங்கி காலத்தை வீசயம் செய்ய விரும்பவில்லை. பக்கத்திலிருந்த ஒருவர் (அவர் யார் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா? கையில் இரண்டு டிக்கட்டுகளுக்கு மேலாக இரண்டு ரூபாயையும் சேர்த்து வைத்து அமுக்கினான். சொல்லிவைத்திருந்தது போல அவரும் இரண்டு சென்னை டிக்கட்டுகளை உடனே வாங்கிக் கொடுத்து விட்டார்.

7/11/2000, N6

N68201

காரியம் நிமிஷத்தில் முடிந்தது. “கூட” வரிசையில் ராரில் தொடரைப் போல் நின்ற “அசட்டு” பிரயாணிகளை தன் மூக்கண்ணாடி வழியாய் ஒரு அலங்கார பார்வை பார்த்து “ராஜ நடை” போட்டுக் கொண்டு விசுவம் நகர்ந்தது ஒன்றும் அச்சுரிய மில்லையே!

“ஏண்டாப்பா, இந்தக் கூட்டத்திலே அதுக்குள்ளே டிக்கட் வாங்கிட்டியே, ரொம்ப சூட்டிகையாய் இருப்பே போலிருக்கே, எல்லாம் உன்முகக்களையிலேருந்தே தெரியறதே” என்று பாட்டி சொன்ன பொழுது விசுவத்தின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

“இது என்ன பாட்டி பிரமாதம்! டிக்கட் கொடுக்கறவன் என்னோடே படிச்சவன். நேரே உள்ளேயே போய் வாங்கிண்டு வந்துட்டேன்” என்று விசுவம் சொன்னது ஒரு வடிசுட்டின பொய் என்பது பாட்டிக்கு தெரியவா போகிறது!

“பாட்டி இன்னிக்கி வண்டி இன்னும் அரைமணி சுழிச்சுத்தான் வருமாம். லேட்டாம்.”

“எண்டியம்மா, வனஜா, வண்டி லேட்டாமே! ஏழு மணிக்கு எப்படியடி தனியா போறது?.”

“என்ன பாட்டி, புருஷாளாட்டம் இப்படி பாப்படரே! இந்த மதுரை பூராவும் தான் உனக்குத் தெரியுமே. எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே வெளிச்சம். நிலாக் காலம் வேறே. பஸ்வேறே ஆத்து வாசலிலே போய் நிக்குறது. அப்பாவோடே மாமியார் உன்னைவிட வயசு ஜாஸ்தி. அவளே எத்தனை தடவை தனியா போயிருக்கா.”

“பார்த்தியாடாப்பா. படிச்ச பெண் இந்தமாகிரிதாண்டா எதையும் அலங்காரமாய் எறிஞ்சு பேசறது.”

“சரி சரி வண்டி வந்தாச்சு. பெட்டிமேலே உட்கார்ந்து உட்கார்ந்து பள்ளம் பண்ணி விட்டாயே எழுந்திரு.”

“இந்தாங்கோ மிஸ்டர்! நான் முன்னாலே வண்டியிலே ஏறிக் கொள்கிறேன். நீங்க கிழேயிருந்து சாமானை எல்லாம் எடுத்துக்கொடுங்கோ,” என்றாள் வனஜா.

அதைத்தானே விசுவமும் எதிர் பார்த்தது! பெட்டிகளென்ன, வனஜாவையே தூக்கி வண்டியிலே வைக்க விசுவம் தயார்தானே! எல்லாவற்றையும் அவசர அவசரமாக எடுத்துக் கொடுத்தார் மிஸ்டர் விசுவம். மணியும் அடித்தது. விசுவம் பறக்கப் பறக்க வண்டியில் ஏறினான்.

“மிஸ்டர், அவசரப்பட வேண்டாம். இதுதான் முதல் மணி. இன்னும் ஐந்து நிமிஷம் இருக்கு வண்டி கிளம்ப. மெதுவா ஏறிப் பெட்டிக்குப் பக்கத்திலே உட்கார்ந்து சாமானைப் பத்திரமாய் பார்த்துக்குங்கோ. பாட்டிக்கிட்டே ஒரு விஷயம் சொல்லணும்.”

என்று இறங்கிப் பாட்டியோடு ரகச்யமாய் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள் வனஜா. விசுவமும் இதைக் கவனிக்காததுபோல வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டான்.

இரண்டாவது மணியும் அடித்தாய் விட்டது. ரயிலும் ஊதியது.

“மிஸ்டர் விசுவம்” என்ற குரலைக் கேட்டு, கையிலிருந்த திராசைக் கொத்தை “பிடிங்கோ” என்று சொல்லிக் கொண்டே திரும்பிய பொழுது பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பாட்டியைக் கண்டு விசுவம் மூர்ச்சை யடையவில்லை! திராசைப் பழமும் பாட்டியின் கைக்குத்தான் கிடைத்தது. தொடர்ந்தால் போல் விசுவத்தின் கற்பனைக் குயில் பிளாட் பாரத்தில் நின்று பேசிற்று.

“மிஸ்டர் விசுவம், பாட்டிக்கு நீங்கள் துணை கிடைச்சது ரொம்ப சந்தோஷம். பாட்டி மீனாட்சியை வேண்டிண்டது வீண்போகலை. பத்திரமா எழும்புரிலே இறக்கி விட்டுடுங்கோ. பாட்டி, நீ போய்ச் சேர்ந்ததும் கடுதாசு போடு” என்றாள். வண்டியும் நகர்ந்தது.

“ஏண்டாப்பா விசுவம், உன்பேர் அவளுக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது. பெட்டியிலே எழுதியிருக்கயே உன்பேர் தானா அது! என்னடாப்பா திராசைப் பழம் புளிக்கிறதே!.....”

பாட்டியை அஸ்வரஸ்யமாய் முறைத்துப் பார்த்த விசுவத்தின் கண்களுக்கு பாட்டியின் கழுத்தில் ருத்ராசு மாலையோடு மின்னிக் கொண்டிருந்த நாலு பவுன் சங்கிலி படாமலா இருக்கப்போகிறது! பாட்டிக்குக் காதிலும் மூக்கிலும் இருப்பது வெறும் துவாரந்தானே!.

கே. கோபாலன், இரண்டாம் வகுப்பு

தமிழன்பர் மாநாடு.

“வியப்பு” என்கின்ற தீவிலே, தமிழில் புலமை மிக்க பண்டிதர்கள் ஓர் மகாநாடு கூட்டினர். புலவர்கள், தங்கள் தாய் மொழியாகிய தமிழில், உற்சாகமும், பற்றும் தமிழர்க்கு உண்டாக்குவதற்காகவே அம் மகாநாடு கூட்டினர். அவர்கள் கீழ்க் கண்டவாறு விவாதங்களை நடத்தினர்.

மேய்யப்ப நாவலர்: தமிழர்களே! அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழி யறிஞர்களாகிய யாமனைவோரு மேனையோருக் கும்மொழி யெளிதில் புலப்படுமாறெனிய நடையிற் பகரவும், வரையவும் பயிற்றல் இன்றியமையாதது. இங்ஙனம் பயிற்றலால் யாம் தமிழுக்கொரு பேருதவிபை யியற்றுபவராவோமென்பதிற் றினையளவுமையமின்று.

கருணாகரப்பண்டாரம்: இஃது செவ்வனே ஆய்ந்தோய்ந்து நவிலப் பெற்ற கூற்று. இதற்கியான் முற்றிலும் இணங்குவன். இக்கோட்பாடு யாமனைவோரும் இன்னே கடைப் பிடிக்கற்பாலது.

கோமுக தேசிகர்: திராவிட பாஷையாகிய நக்தழிமில் சம்ஸ்கிருத பதங்களை யேனும் வாக்யங்களை யேனும் சேர்த்து உபயோகிப்பது அகிநோஷமானது. அனுவசியமாக சம்ஸ்கிருதத்திற்குத் தமிழில் உன்னத ஸ்தானத்தைக் கொடுத்து, தமிழுக்கு ஹானி தேடித் தருவது உচিতமல்ல. இதற்குச் சபாபியோபாயைய பதிவுத்த ரத்தை யான் அபேசிக்கிறேன்.

வியாக்கியான முனிவர்: இவரது கூற்றை யான் பரிபூரணமாக அங்கீகரிக்கிறேன். இவரது யோசனை பற்றுபுத்தமானது. இதில் என்னுக்குக் கிஞ்சித்தும் அபிப்ராய பேதமில்லை.

அழகு தாசரி: பாவலர்களை! காவலராயினும், காவலராயினும், காவலராயினும், யாவலராயினும், கேவலப் பேசும் போது எதுகை முகவிய கொடைகளை அவலம்பிக்க வேண்டும். கற்றவர் சற்றேனும் அற்றமின்றி இக்குற்றத்தை எழுவாராக!

சரவண தீக்கதர்: நன்று! நன்று! இன்று முதல் இம்மன்றில் யாம் ஒன்றி என்றும் ஊக்கங்குன்றாது யாம் பொன்றினும் இதைக் கடைப்பிடிப்போமாக!

கற்குடன் முனிவர்: பற்களிற் கறிக்க வியலாக் கற்குட் போன்றும், இருப் புருளைக் போன்று முள்ள விலக்கணச் சங்கிகளை விலக்கினாலன்றிக் தமிழுக்குச் சற்றும் சிறப்பின்றென்றி யானுறுதியாய்ப் பகருவேன்.

கலிகாகரப் புலவர்: அது உமன்றி, செய்யுளில் மரீஇ வருடம் அளபெடை களைப் போன்று வசனத்திலும் அளபெடைகளை நிரீஇ எழுதப்பெறா அருென்று கொள்வது உம் தகுதியுடையது.

ரேவரெண்ட் ஆரோக்கிய பண்டிதர்: டெமஸில் இங்கிலிஷ் வேர்ட்டை மிக்ஸ் பண்ணாமல் இருக்க வேண்டுமென்பது ஒரு முக்கியமான பாயிண்ட். இதை நாம் வெரி ஸ்ட்ரிக்கடாக அப்செர்வ் செய்யவேண்டும்.

அகோரமா பண்டிட்: அதுவுமல்லாமல் தமிழர்களும், தமிழைப் பிளையில்லாமல் பேசவும், எழுதவும் பளக வேண்டும். அப்பொழுது தான் தமிழ் மெளரி சிக்கிரம் செளிப்படையும்.

மனமோகன தீக்ஷிதர்: ஆங்கிலத்திலுள்ள வார்த்தைகளைத் தமிழில் உபயோகிக்க விலக்க முடியாத அவசியம் ஏற்படின் அவற்றைத் தமிழ்ப் படுத்த வேண்டும். உதாரணமாக "Advocate" என்பதை "அத்துவக் காத்து" என்றும், "London City" என்பதை "இலந்தன் மாநகரம்" என்றும், "Westminster Abbey" என்பதை "மேற்கு மங்கிரி மன்றம்" என்றும் தமிழில் எழுத வேண்டும்.

மாகலி சந்தோஷ் பண்டாரம்: அவரது கூற்றுப் போலவே "தபால்காரன்" என்பதை "கடிகக்காரன்" என்றும் "போலீஸ்மேன்" என்பதை "செந்தலைப் பாகைச் சேவகன்" என்றும் எழுதவேண்டும்.

வியாக்கியான புலவர்: தமிழர்களாகிய நாமே நமது பாடையை ஆதரிக்காதிருப்பின் பின் யார் தான் தமிழை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவார்? யாவரும் விழித் தெழுந்து தமக்குள் அக்கரை கொண்டு நம் தமிழ்ப் பாடையை ஆதரிக்காவிடின் பிறகு மென்மெல் நம் பாடை ஒழிந்துவிடும். இதனைத் தமிழராகிய யாமனைவோரும் திண்ணி தின் உணருவோமாக!

அகோரமா பண்டிட்: ஆரியர்கள் இத்தனை ஆயிரவருட காலமாக தமிழர் களோடு கலக்காமல் தனியே இருந்தாரென்பதற்கு ஆதாரம் ஏது? இருவரும் கலந்து பேதமற்று எத்தனையோ காலமாயிருக்கவேண்டும். இதை நீங்கள் யாவரும் அறிய வேண்டும்?

கோமுக தேசிகர்: ஆம்! இது முற்றிலும் சத்தியமே! தமிழ் நன்றாகப் படிக்காது விஷமப் பிரசாரம் செய்பவர்களை முதலில் ஒழித்தலே, நமது தேசத்திற்கு மகத்தான சேவை. அதற்காக நாம் மற்ற மொழிகளை ஒழிக்க முற்படாது, நம் மொழியாகிய தமிழை ஆதரிக்க முற்படுவோமாக! தமிழ்கான் நமது முக்கிய பாஷை. அதற்கே முதல் உரிமை கொடுப்பீர்களாக!

ரேவரெண்ட் ஆரோக்கிய பண்டிதர்: டமிலியன்ஸ்! எழுமின்! விழிமின்! வேறு பாஷைகள் நமது தாய் பாஷையாகிய தமிழை டிஸ்ட்ராய் செய்ய கிளம்பியிருக்கின்றன. இப்போது டைம் நிரம்ப ஆகிவிட்ட படியால் இன்னொரு future டைம்லே நமது மாநாட்டை நடத்தலாம்!

ஆ. எஸ். சீநிவாசன், இரண்டாம் வகுப்பு.

தாலேஜ் குமாரி.

மூர்த்தி சென்னையில் வசிக்கும் ஒரு ஜட்ஜ்: லலிதா மூர்த்தியின் ஒரே புதல்வி யானதால் மிகவும் செல்வமாக வளர்ந்து வந்தாள். அவள் தன் பதினாறாம் பிராயத்தில் எஸ். எஸ். எல். சி. தேறினவுடன் மூர்த்தி அவள் இஷ்டத்தின் மேல் அவளை மேற்படிப்பு படிக்கவைக்க யத்தனஞ் செய்தார். முற்காலத்து நாகரிகத்தைக் கடைப் பிடித்த லலிதாவின் தாயாரான பர்வதத்திற்கு இது கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. அதற்கு மாறாக அவள் தன் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிட எண்ணம் கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் மூர்த்தியின் பிடிவாதத்தின் மேல் லலிதா சென்னை இராஜதானிக் கல்லூரியில் சேர்ந்தாள்.

சென்னை இராஜதானிக் கல்லூரி ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து படிக்கும் கல்லூரியானதால், முன்பே தன் பெண் கல்லூரியில் சேர்ந்தால் கெட்டு விடுவாள் என்ற எண்ணம் கொண்டிருந்த பர்வதத்திற்கு, லலிதா இக்கல்லூரியில் சேர்ந்து படிப்பது கிறிதும் பிடிக்கவில்லை. ஆதலால் தன் பெண்ணிற்கு அவ்வருடத்திலேயே கல்யாணம்

செய்து விட வேண்டுமென்று மூர்த்தியைத் தொந்தரவு செய்தாள். மூர்த்தியும் இடைவிடாத அவள் தொந்தரவின் மெல் லலிதாவிற்கு வரன் தேதியில் முனைந்தார். மிகுந்த முயற்சியின் மெல் லலிதாவிற்கு ஒரு வரன் வந்தது.

லலிதா கல்யாணம் செய்து கொள்வதை வெறுத்ததால் பிள்ளை வீட்டார் தன்னைப் பார்க்க வந்த தினம் வேண்டுமென்றே அநாகரிசமாக உடையணிந்து கொண்டு செவிநி போல் பாசாங்கு செய்தாள். ஆதலால் இவள் நிறமாகவே செவிநென்று பிள்ளை வீட்டார் நினைத்து, இவளை வேண்டாபென்று விட்டு விட்டார்கள். இவ்வாறே வந்த ஒவ்வொரு வரனையும் லலிதா தட்டிக் கழித்தாள்.

ஒரு நாள் பகல் இரண்டு மணி இருக்கும். மூர்த்தியும், பர்வதமும் லலிதாவின் கல்யாண விஷயத்தைப் பற்றி மாடிவரந்தானில் உட்கார்ந்து கொண்டு தர்க்கம் செய்து கொண்டிருந்தனர். லலிதா தன் தாயாரிடம் தான் ஒரு நாடகத்திற்குப் போவதாகக் கூறி, கீழே இறங்கி வந்து ஓர் அறைரினுட் சென்று, அறைக் கதவைத் தாளிட்டாள்.

மூர்த்தியும் பர்வதமும் தங்கள் தர்க்கமெல்லாம் தீர்ந்தவுடன் கீழே இறங்கி வந்தார்கள். அவர்கள் லலிதா உட்சென்ற அறையிலிருந்து இரு குரல்கள் வெளிவருவதைக் கேட்டனர். ஒரு குரல், “லலி, நாம் நானாய தினமே போய் விடலாமல்லவா” என்றது. மற்றொரு குரல், (லலிதாவின் குரல்) “ஆம் நாதா, நாம் நானாய தினமே நம் பெற்றோருக்குக் தெரியாமல் போய் விடலாம்.” என்றது. மற்றொரு குரல் “சரி நானாயதினம் நான் மூன்று மணிக்கு வருகிறேன். நீ சாமான்களையெல்லாம் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு தயாராயிரு” என்றது.

இவற்றையெல்லாம் வெளியே நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்த மூர்த்தி அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டார். பர்வதம் தன் வாயால் மூர்த்தியை நன்றாகத் திட்டிவிட்டு, தன் ஒரே செல்வப் புதல்வி கலப்பு மாணவக் கல்லூரியில் சேர்ந்த பவுனல் கெட்டுவிட்டாளென்று அழத்தொடங்கினாள். மூர்த்தியும் மிகவும் கோபங் கொண்டு அறைக் கதவைப் படாரென்று திறக்க, தன் பெண் லலிதாவும், அவள் இணை பிரியாத தோழியான சுசந்தாவும் நிற்கக் கண்டு ஒன்றும் தெரியாமல் விழித்தார். தன் பெற்றோர்கள் தன்னைத் தவறுதலாக நினைந்து விட்டதை நொடிப் பொழுதிலறிந்து கொண்ட லலிதா தன் தந்தையைச் சாந்தத்துடன் பார்த்து, “தந்தையே! நீரும், அம்மாவும் என்னைத் தவறுதலாக எண்ணிவிட்டீர்கள். என் தோழியான சுசந்தாவும் நானும் எங்கள் கல்லூரியில் நடக்கப் போகும் பழைய மாணவர் கொண்டாட்டத்திற்காக ‘காலேஜ் குமாரி’ என்ற நாடகத்தை நடக்கப் போகிறோம். அதைத் தான் இப் பொழுது பழகிக் கொண்டிருந்தோம்” என்று சொல்லி விட்டுச் சிரித்தாள்.

மில். வேதவல்லி பரீட்சிவாசன், இரண்டாம் வகுப்பு.

பெண்கள் கவனிக்க !

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய நான்கு குணங்களும் பெண்களின் கற்பு நிலைக்கு நான்கு காவல்களாம். அச்சமாவது உலகத்தின் பழிப்புக்கு அஞ்சாத லாகும். இது பெண்களுக்கு ஒரு அழகை, ஒரு வித மரியாதையை உண்டுபண்ணும். மடம் என்றால் பேதைமை. “பேதைமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்” என்றார் ஓளவையார். பேதைமை என்பதற்குக் கடினமான மனம் கொள்ளாமல் மெல்லியதான மனமும், பிறர் கஷ்டம் நோக்கி உருகுகின்ற நெஞ்சமும் கொண்டிருப்பது என்பது பொருள். இம்மெல்லிய சபாவம் பெண்களுக்கு ஒரு தெய்வீகத் தோற்றத்தை உண்டு பண்ணும்.

நாணம் பெண்கள் பிறக்கும்பொழுதே அவர்களுடன் பிறக்கிறது. இது கண்களில் புலப்படும்; செய்கையில் தோன்றும்; தோற்றத்திலும் காணப்படும். நாணம் பெரிதேயன்றி உயிர் பெரிதல்ல. இந்த நாணமே கற்புக்கு முதற்காவல்; பெண்களுக்குச் சிறப்பை அளிக்கக்கூடியது.

பயிர்ப்பாவது தன் கூடப் பிறவாத ஆண்பிள்ளைகளிடம் எச்சரிக்கையோடு இருத்தல். அவர்களிடம் அதிகமாக நெருங்கக்கூடாது. மேலே குறிக்கப் பெற்றுள்ள நான்கு குணங்களில் ஒன்று கெட்டாலும் பெண் பிறப்புக்கே கேவலம் வந்து சம்பவிக் கும்.

படிப்பு :

“கற்றவளே துரைசாணி கல்லா

மற்றவளே சுத்த மடைச் சாம்பிராணி”

ஆதலால் பெண்கள் அவசியம் கற்றல் வேண்டும். பாடங்களைப் படிக்கும்பொழுது மனதை வேறு எந்த விடத்தும் செலுத்தாது, படித்துக் கொண்டு போகும் பொழுதே அந்த விஷயங்களெல்லாம் மனதிற்கும் தெளிவாய் விளங்கும்படியாகப் படிக்கவேண்டும்.

வீட்டுவேலை :

“வீட்டு வேலை செய்யாதவள் வேம்பு

மினுக்கும் அவள் குலுக்கும் வெறும் வீம்பு”

பெண்கள் படிப்பதுடன் இல்லாமல் வீட்டில் சகல வேலைகளைச் செய்யவும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஒவ்வொரு ஆடவனை அடையாமல் இருப்பதில்லை யாதலால் அவர்கள் வாழ்க்கைக்குரிய வேலைகளையாகிலும் அவசியம் கற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்.

சிரித்தல் :

எப்பொழுது பார்த்தாலும் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதாம், அற்ப விஷயத்தாகக் கெல்லாம் சிரிப்பதாம் பெட்ட பழக்கம். சிரிக்கக்கூடாது என்றால் 'மம்' என்று முகத்தை வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதல்ல. சிரிப்பதில் அதிக ஜாக்கிரதையும், எச்சரிக்கையும் வேண்டும். “சிரித்தையோ, சீரைக்குலைத்தையோ? ”. “புகையிலை விரித்தால் போச்சு, பெண் பிள்ளை சிரித்தால் போச்சு ” என்பதனால் சிரிப்பு விஷயம் ஒரு பெரிய சங்கதி.

கூட்டம் போடுதல் :

கூட்டம் போடுவதாம், கூட்டமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு நேர் குற்றங்களை நீர் வளர்த்திச் சொல்லுவதாம் பெண்களுக்கு வழக்கம்.

“கோளும் புறணியுங் கேளாதே - எந்த நாளும் புறணி பேசு நாக்கு நீளாதே ”

கூட்டம் போடுவதனால் அவரவர் காரியங்கள் கெட்டுப்போவதுடன் ‘இவன் இதைச் சொன்னான்’ என்ற வார்த்தையும் வரும்.

தனியாகச் செல்லுதல் :

பெரியோர்கள் அனுமதியின்றியும் வீட்டில் சொல்லாமலும் எங்கும் போகக் கூடாது. “அஞ்சாமல் தனிவழியே போகவேண்டாம்”. அதனின் துணையின்றித் தன் னந்தனியே செல்லக்கூடாது.

நாகரிகம் :

நாகரிகத்தினால் சீரைக் கீசக்கூடாது. நாகரிகம் என்பது கேவலம் சரீர சௌக்கியத்தை மட்டும் விடுத்து செவ்வகென்று பேராளரில் கொண்டு முழுகி விடுவதல்ல. ஆனால் அறிவைச்சிறந்த வழியில் செலுத்தி அதற்கேற்றாடி. இவ்வுலக வாழ்க்கையையும் திருத்திக் கொள்ளுதலாம்.

வந்தால் போகாதவை இரண்டு; அமை கிர்த்தியும், அபகிர்த்தியுமாகும். போனால் வராதவை இரண்டு. அமை மானமும், பிராணனுமாகும். வந்து போய்க்கொண்டிருப்பவை இரண்டு; அமை சுகமும் துக்கமுமாகும்.

உலகத்தை அலங்கரிப்பவர்கள் ஸ்திரீ இரத்தினங்கள்தாம். அவர்களாலேயே ஒரு குலம் விளங்குகிறது. பெண்கள் ஒருபோதும் தாழ்த்தவர்கள் அல்ல. ஆகனின் பெண்களை! பெண் என்பவர் புண் என்பதை அகற்றி, பெண் என்பவர் தன் போல்பை என விளங்குமாறு செய்வீர்களாக!

ஆர். என். வடிவேல், 4-ம் வகுப்பு

வாழ்க்கை இன்பம்.

அவர்களிடமிருந்து செய்தி வந்து—அப்பாடா! எவ்வளவு நாட்களாகி விட்டன? பாவம், இன்னும் எவ்வளவு நாட்கள்தான் அவளும் பார்ப்பாள்!

“பெத்தமனம் பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லு” அல்லவா? அவர்களின் சுகச் செய்தி, ‘இன்றுவரும், நாளைவரும்’ என்ற நம்பிக்கையாலல்லவோ இதுவரையில் காலங் கழித்தான்! ஆனால் அந்தப் பாழாய்ப்போன மனம் இனியும் கேட்குமா?

ஆகவே மகளின் நலனையறிந்துவர, மகளின் செவிலியை அனுப்பினான் தன் மகள் வீட்டிற்கு. செவிலியும் தாய்க்கு ஆவலில் குறைந்தவனல்லவே! ஆகவேதன் தலைவியின் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு, என்னமோ, ஏதோவென்று விரைந்தாள்.

அவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை; சுகமாகத்தானிருந்தார்கள். இருக்கும் சுகத்திலே தன் பெற்றோருக்குக்கூட, தன் சுகச் செய்தியை அனுப்ப மறந்தாள். சுகக்குறைவு ஏற்பட்டால்தானே, யாருக்கும், மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்க பரபரப்பு ஏற்படும்! இல்லற வாழ்விலே, காதலின் பிணைப்பாலே, கட்டுண்டிருந்தவள், செவிலியைக் கண்டவுடன் எதிர்கொண்டழைத்து, வேண்டிய உபசரணைகளைச் செய்தாள்.

செவிலியும் வெகு சீக்கிரமாக, அவளது இன்ப வாழ்வின் தன்மையைத் தன் தலைவிக்குக் கூற விரைந்து திரும்பினாள்.

அவள் சுகமாக இருக்கும் தன்மையைப் பற்றி, தன் தலைவிக்குக் கூறுகிறாள் செவிலி. “வீணாகக் கவலை கொண்டதற்கு ஒரு காரணமுமில்லை; அவர்கள் சுகமுடன் தாழ்நுக்கிறார்கள்” என்றாள். அதற்குத் தாய், “அவர்களிருவரும் மனமொத்து ஆனந்தமுடனிருக்கிறார்களா?” என்று தன் மகளது வாழ்வின் நிலையை அறிந்து கொள்ள வினவுகிறாள், செவிலியைப் பார்த்து.

அதற்குச் செவிலி எவ்வளவு நாகரிகமாக உண்மையை புணர்த்துகிறாள் பாருங்கள்: “தேவி! நான் சென்றவுடன் எதிர்கொண்டழைத்து, என்னை அமரச்செய்தாள். நான் போனவேளை, அவள் கணவன் தன் தொழிலுக்குப்போகும் வேளை. ஆகவே அவனுக்கு அழுது படைக்க அன்னம் சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சோறுவடித்தாய் விட்டது. குழம்பு ஆகவேண்டும். கணவனுக்கோ, புறப்படும் நேரம் வந்துவிட்டது போலும்! நேரம் தவறக்கூடாது என்ற காரணத்தாலோ என்னவோ, அவசர அவசரமாகத் தன் வேலைகளைச் செய்தாள்.”

‘கட்டியான தயிரைத் தன் காந்தள் மெல்லிரல்களால்’ பிசைந்தாள். பின் அந்தத் தயிரைத் தாளிக்கப்போகும் சமயம், அவள் உடுத்தியிருந்த வெண்மையான புடவை நெகிழ்ந்து அமிழ்ந்து விட்டது. யாது செய்வாள்? கையிலோ பிசைந்த தயிர்ச்

சட்டி; தாளிப்பிலேற்பட்ட புனைச்சல் வேறு, அவன் மையுண்ட கண்களிலிருந்து நீரை வடிக்கச் செய்தது. புடவையை சரிப்படுத்தலாமென்றாலோ, தாளிப்புக் கெட்டுவிடும். ஆகவே தயிர்க் கைபோடு புடவையை ஒழுமுடாக முடித்துக்கொண்டு தாளித்து விட்டான், கண்களில் கண்ணிர் மல்க.

பின்னதன் கணவனுக்கு அமுது படைத்தான். அவன் உண்பதையே மிக உன்னிப்பாக நோக்கிக் கொண்டிருந்தான். தன்கணவன் கலவக்கும் தன்மையைக் கவனித்தான் போலும்! அவன் சிறிது நோத்தற்கெல்லாம், “புனிப்பையுடைய இந்த தயிர்க்குழம்பு வெகு இனிமையாக இருக்கிறது” என்று சொன்னான். அப்பொழுது பார்க்கவேண்டுமே, அவன் முகத்திலேற்பட்ட மாறுதலை! அவன் புதுமுகம் அவன் ஒளி பொருந்திய முகம், மிக துட்பமாக மகிழ்ச்சியை யடைந்தது. “தான் உழைத்த உழைப்புக்குப் பலன் கிடைத்துவிட்டது என்ற காரணத்தாலோ என்னவோ?”

“முனிதயிர்	பிசைந்த	காந்தன்	மெல்லிரல்
கழுவுது	கலங்கங்	கழாஅ	துடிஇக்
குவளை	யுண்கண்	குய்ப்புகை	கமழத்
தான்றுழந்	தட்ட	தீம்புளிப்	பாகர்
இனிதெனக்	கணவன்	உண்டலின்	
துண்ணிதின்	மகிழ்தன்	மெண்ணுதன்	முகனே.”

[குறுந்தொகை]

[கடலூர்நிழார்]

வேறென்னவேண்டும் உண்மையை யுணர்த்து? “கணவன் புகழ்ச்சிக்குத் தன் இன்னல்களையும் பொருட்படுத்தாது அவ்வளவு பாடுபட்டுச் சமைத்து, அமுது படைத்து, அதன் மூலம் இன்பம் அடைந்தான்” என்றால் அவளது ‘வாழ்க்கை இன்ப’த்திற்கு வேறென்ன வேண்டும்? இதை இவ்வளவு அழகாகப்பாடிய புலவரின் அறிவின் திறனே திறன்!

அ. கண்ணன், இரண்டாம் வகுப்பு.

தமிழ் மாணவர் சங்கம்.

நிகழ்ச்சிக் குறிப்புகள்

தலைவர்:—பேராசிரியர் கே. சாமிநாதன்.

துணைத்தலைவர்கள்:

பிரதி நிதிகள்:

திரு. எஸ். இராமசாமி நாயுடு,
திரு. வி. நாராயணசாமி ஐயர்,
பேராசிரியர் என். இராமணி,
பேராசிரியர் ஆர். விசுவநாதையர்,
திரு. கே. சி. வன்மீகநாதன்.

திரு. எம். எஸ். சீனித்தம்பி,
திரு. ஆர். பொன்னப்பா பிள்ளை,
திருமதி. பி. ஆர். கிரிஜா,
திரு. டி. ஆனந்தன்,
திரு. கே. எம். முருகப்பன்,
திரு. என். இராமன்.

செயலாளர்கள்:—திரு. ஆர். என். வடிவேல், திரு. கே. சங்கரன்.

தேதி.	பொருள்.	சொற்பொழிவாளர்கள்.	தலைவர்.
30—7—'47	தொடக்க விழா.	சென்னை சட்டசபைத் தலைவர் ஸ்ரீ. ஜே. சிவ ஷண்முகம் பிள்ளை.	பேராசிரியர் கே. சாமிநாதன்.
7—8—'47	காலஞ் சென்ற சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களின் நினைவுக் கூட்டம்.	சுவாமி பரமாத்மனந்தர்.	ஸ்ரீ எஸ். சச்சிதானந்தம் பிள்ளை.
10—10—'47	“வருங்கால மாணவர்”	திரு. சாமிநாதன். மற்றும் பலர்.	பேராசிரியர் ஆர். விசுவநாதையர்.
15—10—'47	“தமிழும், சுதந்திர இந்துயாவும்.”	திரு. பிச்சுமணி, திரு. என். கிருஷ்ணமூர்த்தி. மற்றும் பலர்.	பேராசிரியர் ஆர். விசுவநாதையர்.
16—10—'47	“கலப்பு மணத்தின் மூலமே இந்தியாவில் ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட முடியும்.”	திரு. சைபத் முகமது, ஒட்டிப் பேசினார். திரு. பக்தவத்சலம் வெட்டிப் பேசினார். மற்றும் பலரும் பேசினார்கள்.	பேராசிரியர் ஆர். விசுவநாதையர்.
	திரு. ஆர். விசுவநாதையர் பேராசிரியர் பதவியைப் பெற்றதற்காக ஒரு விருந்து, இச்சங்கத்தின் சார்பாக அளிக்கப்பட்டது.	ஸ்ரீ. ஆர். என். வடிவேல், விருந்தினரை வரவேற்றார். மனோஹரதாஸ், பக்தவத்சலம், ஸ்ரீ ராமலு, என். கிருட்டினமூர்த்தி முதலியோர் ஆசிரியரின் பெரும் பணிகளைப் பற்றிப் பேசினார்கள்.	ஸ்ரீ எஸ். இராமசாமி நாயுடு, சென்னை ஷெரிப், தலைமை வகித்தார். டாக்டர் சங்கரன், கல்லூரித் தலைவர் திரு. மணவாள இராமானுஜம் முதலியோர் இதில் கலந்து கொண்டனர்.

பாரதி விழா:—இவ்விழாவை முன்னிட்டு 28-8-'47-ம் தேதி பாரதிப் பாடல் களில் ஓர் இன்னிசைப் பரிசுப் போட்டி நடைபெற்றது. அவ்வமயம், திரு. ஆர். வி. நாராயணசுவாமி ஐயர் அவர்களும், திரு. சந்திர சேகர தீக்ஷதர் அவர்களும், இப் போட்டிக்கு நீதிபதிகளாக இருந்தனர். 4-9-'47-ம் தேதி "பாரதித் திருநாள்" கொண்டாடப்பட்டது. திரு. வ. ரா. தலைமை தாங்கினார். திரு. கி. வா. ஜகன்னாதன், திரு. வெங்கடாச்சாரி ஆகியோர் பாரதியாரின் பெருமைகளைப் பற்றிப் பேசினார்கள். இன்னிசைப் போட்டியில் வெற்றி பெற்ற, திருமதி. சுருணை (முதற்பரிசு), திரு. ஜி. வேங்கடராமன் (இரண்டாம் பரிசு), திரு. சிவசங்கரன் (இரண்டாம் பரிசு) ஆகியோர்க்குப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன.

திருவள்ளுவர் விழா:—15-11-47-ம் தேதி திருக்குறள் போட்டித் தேர்வு ஒன்று நடைபெற்றது. அதில் பல மாணவர்கள் கலந்துகொண்டனர். 17-11-47-ம் தேதி "திருவள்ளுவர் திருநாள்" கொண்டாடப்பட்டது. பேராசிரியர் திரு. ஆர். விசுவநாதையர் தலைமை வகித்தார். பேராசிரியர் எஸ். சோமசுந்தர பாரதியார் திருக்குறளின் பெருமையைப் பற்றிக் கூறினார். திருக்குறள் போட்டித் தேர்வில் வெற்றி பெற்ற, திரு. என். கிருஷ்ணமூர்த்தி (முதற்பரிசு), திரு. வி. கோபால் (இரண்டாம் பரிசு) ஆகியோர்க்குப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன.

வெள்ளிக்கிழமை தோறும் திருக்குறள் வகுப்பொன்று மாலை 4-மணிமுதல் 5-மணிவரை நடைபெறுகிறது. இதற்கு ஏறக்குறைய 30 மாணவர்கள் வருகின்றனர்.

பலமாணவர்கள் சேர்ந்து தமிழில் ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகையை நடத்தி வருகின்றனர்.

ஆர். என். லடிவேல், சே. சங்கரன், செயலாளர்கள்.

3L
T45, 1.211m N41
N62.7.1